Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CONRAD, HELEN
Farmecul tropicelor / Helen Conrad
București: Alcris, 2004.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (fr.): La promesse des tropiques
ISBN 973-646-297-8
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

HELEN CONRAD

Farmecul tropicelor

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION NICULESCU

ALCRIS

Vă recomandăm:

O altă dragoste – Denise Robins
(Colecția „EL și EA“ nr. 486)

Signa era o tânără lipsită de experiență, care ducea o viață liniștită și sigură alături de tatăl ei, în Singapore. Dar acesta muri pe neașteptate, iar ea rămase singură. Se împrieteni cu doi tineri și amândoi se îndrăgostiră de tânăra frumoasă și inocentă. Signa se căsători cu unul dintre ei. Pasiunea dispăru repede, alungată de o dezamăgire cruntă – bărbatul era interesat numai de comoara pe care trebuia s-o moștenească tânăra lui soție.

Ea avea să cunoască o altă dragoste, de această dată cea adevărată. Dar nu înainte de a plăti un preț scump pentru inocența ei pierdută.

O simfonie pentru tine – Denise Robins
(Colecția „EL și EA“ nr. 487)

Era ora unsprezece când Peta îl sună pe Jamie de la aeroportul din Londra, unde tocmai aterizase, fără un ban, după o călătorie dezastruoasă la Istanbul. Era tipic pentru ea să-i ceară s-o culeagă de pe unde ajungea, se gândi Jamie furios, în drum spre Heathrow. Deși Peta nu-i era chiar soră, crescuseră împreună și chiar dacă prin viața lui trecuseră multe femei, tot ea îi stăpânea inima.

Capitolul 1

– Îmi pare rău, domnișoară Davidson. Știu că doriți să ajungeți pe Insula Lelei, dar în acest moment n-am nici un vapor disponibil să vă propun. Toate sunt plecate.

Bărbatul solid, născut în Samoa își deplângea neputința.

– Mi-o spuneți deja pentru a treia oară, precizează Rachel Davidson. Iar eu vă repet: trebuie să existe un mijloc de a ajunge acolo!

Chipul mare și plin de bunăvoință al indigenului de crispă de concentrare.

– Dați-mi voie să chem un taxi. O să vă ducă la aeroport și acolo veți putea închiria un avion.

– Categoric nu! De când am plecat din Dallas am mers numai cu avionul. Îmi ajunge. Vreau un vapor!

Rujul de buze i se asorta perfect cu restul machiajului, pus în valoare de tenul ei bronzat. Avea ochii

mari, de culoare verde turcoaz intens, cu gene negre și lungi, iar privirea îi era pătrunzătoare și plină de îndrăzneală.

„Uite o tipă care știe să obțină ce vrea“, își zise funcționarul din port. Se simțea foarte jenat că nu putea să-i satisfacă dorința. Cu mâinile întinse, o ruga să înțeleagă.

Deodată, înainte să reușească să găsească o soluție, auziră zgomot de rame venind dinspre ponton.

– Ohe, Jeeter, am venit să te iau cu barca, se auzi strigătul unui băștinaș.

Funcționarul se ridică și ieși, cerându-și scuze. Rachel se uită după el iritată, cum se depărta răsuflând ușurat.

– Și acum, suspină, ce mă fac?

Se lupta cu disperarea și slăbiciunea. „Trebuie neapărat să ajung cât mai repede pe insula aia afurisită!“. Situația în care se afla era în continuare dramatică, nu putea să nu constate asta, după ce parcursese douăzeci de mii de kilometri cu avionul ca să ajungă aici, în Insulele Samoa, din mijlocul Pacificului. În minutele următoare, deveni și mai neliniștită. Karl! Trebuia să-l vadă pe Karl! Îl considera singurul prieten care-i mai rămăsese pe lume. Și singurul care o putea salva.

Căldura umedă o făcea să transpire. Corpul îi era jilav și se mișca încet, toropită de căldură. Chiar și faptul că gândea îi consuma energie. Va putea oare să reziste în climatul ăsta sufocant până își va rezolva problemele?

Își plimbă degetele încărcate de inele pe ceafă, desfăcându-și masa grea de păr blond și se sprijini de birou. Închise ochii. Afară, funcționarul îl saluta pe cel care-i adusese barca, urându-i bun venit.

– Domnul Winfield! Nu v-am mai văzut de atâta vreme... Mergeți la Pago Pago?

– Nu, Jeeter, am venit doar să dau un telefon, înainte să mă întorc acasă.

Vocea aceasta profundă și vibrantă îi stârni curiozitatea lui Rachel . Și-l imagina pe posesor ca fiind înalt, brunet și cu ochii întunecați.

– Îmi închipuiam că sunteți la nuntă, împreună cu ceilalți. Sunteți singurul care a dat pe aici în după-amiaza asta.

– Ceremoniile astea atât de triste nu mă atrag. Prefer lucrurile mai amuzante, Jeeter. Nu asist niciodată la căsătorii, fiindcă îmi amintesc de faptul că noi bărbații pierdem întotdeauna în fața femeilor; soții au statut de prizonieri de război, declară el râzând.

Și râsul acesta care răsuna, care se rostogolea prin încăpere o tulbură în mod deosebit pe Rachel. Pe

deasupra, avea aceeași părere despre căsătorie ca și necunoscutul! Dar s-o audă formulată cu atâta aroganță, de un bărbat mai ales, o irita din cale afară. Asculta flecăreala celor doi și la un moment dat socoti că e timpul să intervină. Avea nevoie de un vapor, orice ar fi fost. Se pregătea să deschidă gura când auzi:

– Apropo, nu vrei să faci un serviciu cuiva? Te întorci acasă, nu-i așa? Ai putea s-o duci și pe domnișoara din biroul meu în Insula Lelei. Ce zici?

– Vreau să fiu liniștit pe drum, singur cu gândurile mele, nu să fiu bătut la cap de vreo protejată de a ta!

– Nu-i așa. Vine din Statele Unite. O adevărată frumusețe, adăugă Jeeter, mai încet.

– Aha, așa? Cum o cheamă? întrebă bărbatul îmblânzit dintr-o dată.

– Rachel Davidson, spuse aceasta, avansând pe ponton. Dacă m-ați putea duce până-n insula aceasta v-aș fi recunoscătoare.

Nu se înșelase. Necunoscutul avea părul negru, puțin argintat pe la tâmple, căzându-i o meșă rebelă pe frunte. Măsura peste un metru optzeci în înălțime și costumul alb i se mula pe corpul atletic. Privirea încărcată de umor exprima o inteligență ascuțită și o încredere în sine vecină cu insolența. El o observă aprobator cum stătea aplecată peste balustradă, cu

picioarele lungi și bronzate. Era conștientă de atracția pe care o provoca bărbaților. Din motivul acesta îi disprețuia. Dar era atât de practic!

El îi studie în amănunt silueta suplă, pieptul pus în valoare de bluza din dantelă, talia fină și picioarele incredibil de lungi. După privirea lui, Rachel înțelese imediat că partida este câștigată și că o va lua pe iahtul lui.

Totuși, îi mai dădea o șansă... Dincolo de dorința pe care i-o inspira, ea căuta și altceva. Căuta dragoste adevărată, care depășea atracția fizică, o dragoste care până atunci n-o găsise însă niciodată.

Își alungă gândurile acestea și coborî cele câteva trepte. Îl salută pe necunoscut.

– Sunteți...? se interesă ea, strângându-i mâna solidă. Îl privi drept în ochi, plină de candoare și de curiozitate, totodată. Dintr-o dată, chipul bărbatului se schimbă într-un fel surprinzător: preț de o secundă păru tulburat, aproape că devenise cu totul vulnerabil, ca și când primise o lovitură la care nu se aștepta. Dar își reluă repede masca de indiferență curtenitoare.

– Taylor Winfield, spuse el privind-o intens cu ochii lui negri, ca și când ar fi vrut s-o absoarbă cu totul.

Îi păstră o vreme mâna într-a lui și ea se simți tulburată.

– Pot să urc pe vasul dumneavoastră? îl întrebă Rachel , devenind din nou sigură pe ea.

El nu răspunse, dar în privire i se aprinse o licărire jucăușă... „Parcă aș vorbi cu altcineva“, își zise Rachel .

– Unde sunt bagajele domnișoarei Davidson? îl întrebă el pe Jeeter.

Rachel îi adresă un surâs năucitor. Nu-și adusese valizele; așa că se-ndreptă prima spre ambarcațiune, făcând să răsune potonul de lemn sub tocurile sandalelor. Își dădu seama prea bine că cei doi îi admiră silueta profilată pe fundalul de azur al cerului. Fusta scurtă îi lăsa dezvelite gambele fine, cu contur perfect, iar părul mătăsos îi flutura pe umeri. Totuși, nu era preocupată de frumusețea ei, neavând nici o plăcere narcisistă. Nu! Era doar un atu în jocul ăsta, care-i permitea să-și atingă scopurile. Și niciodată nu se preocupase să primească devotament și admirație în schimb.

Taylor i se alătură și voi s-o ajute să urce la bord. Cu gesturi rapide ea își scoase sandalele și sări pe punte. Acum fiindcă găsise mijlocul de transport de care avea nevoie, nu mai era interesată să-și continue numărul de seducție. Pe de altă parte, iahtul n-o impresiona fiindcă avusese și ea unul.

Tatăl său, foarte generos, îi oferise un cuter când împlinise șaisprezece ani. Desigur că îl vânduse după moartea acestuia, ceea ce se întâmplase acum doi ani.

Își luară amândoi la revedere de la Jeeter și Taylor aduse motorul în regim de mers. Cu toată nerăbdarea ei de a ajunge în Insula Lelei, Rachel se gândi că ar fi fost mai romantic dacă el s-ar fi folosit de pânze. „Ai zice că vreau să stau pe aici vreo șase luni".

Aruncă o privire înapoi spre insula care se îndepărta și peisajul o fermecă pur și simplu. Nu se mai zărea acum decât o faleză abruptă, mărginită de o minusculă bandă de nisip. Muntele vulcanic, acoperit de junglă, se înălța între albastrul cerului și cel al apei.

– Este prima dumneavoastră călătorie la tropice? întrebă Taylor rupând brusc tăcerea.

– Nu, dar este prima oară că vin în Samoa.

– De ce ați ales Lelei? se interesă el, ca și cum ar fi contat.

– Este chiar așa de neobișnuit?

– Este, într-adevăr. Insula este mai mult sau mai puțin proprietate particulară și nu există nimic amenajat pentru turiști.

– Am un prieten acolo, suspină ea.

Pe cine? întrebă el surprins.

Ea ezită, dar deși considera că asta nu-l privea, sfârși prin a mărturisi.

– Karl Benson. Îl cunoașteți?

– Da. Trebuie să vă mărturisesc că sunt surprins, pentru că nu păreți genul lui de femeie, îi spuse el măsurând-o din priviri, cu ochii pe jumătate deschiși.

– Oh... și de ce mă rog? îi replică ea.

„Cu ce drept își permite să afirme un asemenea lucru?“, își zise ea. Turnura pe care o luase discuția începea s-o exaspereze.

Un surâs trist se desenă pe buzele lui Winfield.

– Îi sunteți net superioară și o știți foarte bine.

– Nu înțeleg, ce vreți să spuneți? Oricum, poate că sunt sora ori vara lui!

– Chiar este cazul?

– Nu, admise ea, dar nimic nu vă permite să credeți altceva.

– Știți, am apelat la intuiția masculină, ca să zic așa.

– Eu i-aș zice insolență, pur și simplu, îi scăpă ei.

Bărbatul încruntă din sprâncene.

– Nu fiți așa de suspicioasă! Am ghicit adevărul, domnișoară?

– Karl este un om minunat... plin de gentilețe și amabilitate.

Își repeta asta fără încetare de când se hotărâse să-l ia de bărbat, în urmă cu douăzeci și patru de ore.

– Să zicem că așa este. Oricum, nu e un bărbat pentru dumneavoastră.

Chiar dacă nu vroia s-o recunoască, remarca aceasta o bucura, îi flata orgoliul de femeie independentă.

– Cum puteți spune asta? Nici măcar nu mă cunoașteți, articulă ea vrând să schimbe vorba.

– Aici vă înșelați... protestă el printre dinți.

– Karl și cu mine ne înțelegem foarte bine.

– Asta e perfect.

Totuși, Taylor părea neîncrezător. Fără să-și dea seama de ce, cinismul bărbatului o făcuse să se înfurie. Ar fi dorit să-l facă să-și înghită trufia. Dar ar fi fost prea frumos: în realitate, Rachel era dezorientată.

– O să ne căsătorim, eu și cu el.

De ce îi spusese asta? Își regretă deja mărturisirea. Nici Karl nu era la curent cu proiectele ei imediate, deși, îi propusese de mult timp să se căsătorească. Și dacă din nefericire, va afla planurile ei prin intermediul acestui tip, plin de aroganță...

Temerile o cuprinseră atât de tare, încât nici nu văzu cum chipul lui Taylor se crispează, devenind dur. Se întoarse din fața ei și începu să privească oceanul bleu-gri.

Această bruscă declarație reușise cel puțin să-i întrerupă valul de întrebări. Rachel se aplecă peste bord și își lăsă degetele să-i alunece prin apa înspumată, savurând pacea imensității de apă.

– Fiți atentă, o să vă pierdeți inelele! îi spuse el, morocănos.

Rachel nu era îngrijorată de bijuterii; singurul lucru care o interesa era să-și păstreze acțiunile Petroles Davidson și tactica pe care s-o utilizeze

pentru a păstra controlul societății. Dacă se căsătorea cu Karl era pentru a putea pune la adăpost ceea ce îi aparținea de drept.

– Cum se numește iahtul dumneavoastră? se interesă ea.

Când se urcase la bord nu acordase importanță acestui lucru.

– „Grăbitul", răspunse el.

Rachel își ascunse surâsul, uitându-se la apa de un verde profund. Numele îi plăcea și, într-adevăr velierul se comporta ca atare. Asta îi amintea de cel pe care-l avusese și de care fusese atât de mândră. Câștigase cu el nenumărate regate. Se numea Cutia Pandorei. După aceea, de fiecare dată când era nerăbdătoare ori vroia să se impună în ochii lumii, tatăl ei îi spunea așa, Pandora.

Se lăsă furată de tot ce-i procura o senzație de bine, care-i potolea neliniștea.

Se redresă. Sânii îi întindeau țesătura fină a bluzei, părul i se înfoiase, suplu ca o aripă de mătase. Simți privirea lui Taylor ațintită asupra ei. Fără să roșească îl lăsă să-i observe corpul, expus brizei marine. Refuza să o facă pe ipocrita. Atitudinea ei era pură sfidare.

„Frigidă!", îi aruncase Wayne seara trecută. Ce era ciudat era că avea dreptate. Azi ar fi trebuit să se căsătorească... să se îndrepte spre luna lor de miere,

spre infern. Se cutremură de oroare, dar își reprimă trăirile. Taylor își dăduse probabil seama. Îl simți apropiindu-se înainte ca mâna să-i atingă umărul.

– Nu mă atingeți, scrâșni ea, dându-se înapoi ca o pisică sălbatică, cu ochii strălucitori.

– Vă e frig?, o întrebă el încet, știind că umiditatea și căldura nu justificau asemenea frisoane.

Ea făcu semn că nu, încrucișându-și înfrigurată brațele pe piept.

– În cât timp ajungem la Lelei? îl întrebă fără cordialitate.

– În aproximativ o jumătate de oră. Haideți, lăsați-mă să vă aduc o pătură.

Poate credea că-i bolnavă? Ideea o amuză pe Rachel. Da, într-un fel îi era rău de la inimă. Totuși, i se repeta adeseori că n-are inimă.

În curând îl va întâlni pe Karl, Karl cel blând, cel iubitor... El îi va alina rănile, doar el. Wayne se dovedise a fi crud, desigur, dar din fericire o făcuse înainte de nuntă și Rachel avusese timp să evite dezastrul.

Wayne Bullok era înalt, subțire ca o liană și avea practic vârsta tatălui ei. Dacă s-ar fi căsătorit cu el și-ar fi rezolvat toate problemele. Era vicepreședintele societății căreia tatăl său îi consacrase toată viața. Se ocupa de domeniul petrolului. Ar fi fost un asociat

perfect. Necazul era că nu se mulțumea doar cu asta. Era hrăpăreț, dar își ascunsese cu grijă jocul față de Rachel . Prea ocupată cu afacerile, nu-l vedea decât în afara slujbei și atunci își făcuseră și planurile de căsătorie. De fiecare dată când aborda delicata problemă a succesiunii, el ridicase din umeri. Rachel ajunsese la concluzia că îi va lăsa ei acțiunile ca și puterea de a conduce Consiliul de Administrație. Nimic nu se schimba. Dar în ajun se dusese la biroul lui situat într-un zgârie-nori din sticlă și oțel. Pregătise contractul prin care el lăsa toată puterea viitoarei sale soții. Îl întinsese să-l semneze. Dar el se eschivase:

– Să vezi, draga mea, mai trebuie să-l citesc! Nu pot să semnez contractul decât dacă ceea ce îți aparține de aici înainte ne va aparține la amândoi.

Wayne credea că o păcălise. Știa și el de testament și de termenul fixat de tatăl ei. Și cum ea era legată de mâini și de picioare, credea că va putea să-și impună voința și să devină coproprietar. Asta o revoltase.

– Nu ești decât o scorpie! îi strigase el, turbat de furie. N-ai în locul inimii decât o bucată de gheață, dar am să te potolesc, fetițo!

Și își strivise buzele peste ale ei.

Amintirea asta o umplea de indignare. Își dădu seama că Taylor o observa, dar în loc să exprime admirație, ochii lui deveniseră duri, aproape răi. El se întoarse.

– Până la urmă, n-ați dat telefon! îi aruncă ea cu dezinvoltură, surprinzându-l la rândul ei.

– Să dau telefon? De ce?

– I-ați spus funcționarului din port că ați făcut special un ocol pentru asta.

– Ah! N-are importanță. Chipul i se destinse. Ne-ați ascultat!

– Eh, da! Am auzit și ce gândiți despre căsătorie.

– O nenorocire pe care am evitat-o întotdeauna, preciză el surâzător. Totuși, mama mi-a făcut zile grele ani de-a rândul. Ține neapărat să mă căsătorească.

– Da, pare o nebunie. Și tatăl meu gândea la fel. El chiar...

Iată că iar bătea câmpii! Era pe punctul de a deconspira condițiile testamentului unui necunoscut. Își explică slăbiciunea prin condițiile climatice, aproape insuportabile. Dar el nu părea să observe că ea își mușca buzele. Așa că urmă, într-un fel mai ironic:

– Se pare că evitați până și căsătoria altora. Nu din cauza unui asemenea eveniment nu se găsește nici o ambarcațiune?

El se sprijini de catarg. Cămașa albă îi era deschisă; ea își dădu seama că îi admiră musculatura splendidă a pieptului, întrezărită prin deschizătură.

– E un eveniment foarte special. E nunta unuia dintre cei mai bogați moștenitori din burghezia locală cu una dintre cele mai frumoase fete din țară. Cu această ocazie, dau o petrecere nautică.

– Este atât de romantic!

– În sfârșit. Rachel percepu o notă ironică în glasul lui. În clipa asta perechea este înconjurată de ambarcațiuni încărcate de flori. Toată lumea îi sărbătorește și îi felicită...

– Trebuie că e minunat, strigă ea entuziasmată.

– Sunt convins, îi replică el tăios.

– Este un obicei al locului?

– Nu chiar. Dar este foarte elegant. Toți tinerii din lumea bună a arhipelagului sunt prezenți.

– Și de ce nu și dumneavoastră?

Ea n-ar fi lipsit de la o asemenea sărbătoare pentru nimic în lume. Taylor scoase un râs scurt, care-i domoli elanul.

– Eu nu mai sunt tocmai tânăr, draga mea. Și sunt prea independent ca să fiu considerat în pas cu vremea.

– Eu m-aș fi dus.

– Sunt sigur. Dar, dumneata te pregătești să te măriți foarte curând, nu-i așa?

– Ei bine... m-am cam grăbit. În realitate,… bâigui ea, mușcându-și buzele, nu suntem nici măcar logodiți, eu și Karl.

El o fixă, sorbindu-i cuvintele. În timp ce vorbea, figura lui Taylor nu-și schimbă cu nimic expresia. Rachel aștepta zadarnic să zică ceva.

– Știi, Karl m-a cerut în căsătorie. Pe vremea aceea nu puteam accepta și l-am refuzat. Dar acum sunt gata s-o fac.

– Dar de unde știi că mai e dispus să te ia în căsătorie?

Ea începu să râdă. În toate scrisorile lui Karl vorbea numai despre asta. Ultima oară când se întâlniseră, se arătase atât de nebun după ea, încât s-ar fi sinucis dacă i-ar fi cerut-o. Karl își împărțise apartamentul cu vărul ei, Mike, pe timpul studiilor și venea să-și petreacă în casa familiei Davidson. Când părăsise Dallasul, nu putea îndura ideea că n-o s-o mai vadă pe Rachel . La început, se temuse că n-o să scape niciodată de el, pentru că o urma ca un câine. Cu timpul, începuse să țină la el. Era tandru, mai mult decât toți bărbații pe care-i cunoscuse și se comporta ca un adevărat gentleman. Nu o forțase niciodată la nimic. Acum, se pregătise să-l ia de bărbat. Poate că merita mai mult decât o femeie care nu-l iubea nebunește, dar o cunoștea și încă o mai iubea. Ce ar fi putut să-și dorească mai mult?

Oricum, trebuia să se mărite în șase luni de zile, altfel pierdea controlul asupra societății. Iar după

moartea tatălui ei, nimic altceva nu mai conta. Și dacă încă o mai dorea, atunci Rachel îl va lua de bărbat.

– N-am să-i spun îndată ce sosesc că am venit aici pentru... Știi, aveam un alt scop venind aici.

Scotoci prin geantă și scoase un manuscris stufos, ilustrat cu numeroase fotografii.

– Tatăl meu și-a consacrat viața petrolului. A început prin a fora puțuri. Încetul cu încetul, și-a înființat propria societate. Dar a avut întotdeauna a avut hobbyul de a colecționa scoici, chiar dacă e greu de crezut. Toată familia îl tachina pe chestia asta. Cu câțiva ani înainte să moară, a început să călătorească în toată lumea. În mod special a explorat arhipelagurile din Pacific unde și-a îmbogățit colecția și a făcut cercetări, ca să publice cartea pe care o vezi. Singurul loc unde nu a fost este Samoa.

Taylor luă dosarul și-l răsfoi.

– A murit acum doi ani fără să-și vadă opera împlinită. Așadar, am venit aici ca să-i continuu opera.

Taylor studia fotografiile cu ochi critic, fără să zică nimic. Rachel stătea ca pe jar, pregătindu-se să audă tot felul de observații sarcastice pe care nu va întârzia să le formuleze.

– Fiecare planșă a fost executată cu multă pasiune, zise el, contrazicându-i așteptările. De ce crezi că ai să reușești să-l egalezi?

Continuă să examineze dosarul. Într-un târziu, atunci când simți că nu mai poate suporta criticile lui mute, îl auzi murmurând abia auzit:

– Ce coincidență ciudată! Tatăl meu avea și el aceeași pasiune... Ai auzit vorbindu-se de „gloria mărilor“?

Ea făcu semn că nu.

– Este o moluscă. Are cea mai frumoasă cochilie dintre toate câte există în Pacific, dar este dotată cu un ac cu care când înțeapă, provoacă paralizia și foarte curând moartea. Era specialitatea tatălui meu.

În ciuda căldurii sufocante pe Rachel o trecură fiorii. Era ceva rece, ca de mormânt, în cuvintele, în privirea lui. Dar înainte să-și poată analiza impresiile, el se întoarse și anunță:

– Iată Lelei. Am ajuns.

Capitolul 2

Insula li se arătă ca un dar al oceanului, răsărită din ape. Era dominată de un munte cu pereți abrupți și vârfurile îndreptate spre nori și avea țărmurile mărginite cu plaje umbrite de palmieri, lagune cu ape limpezi de culoare verde albăstrie și era apărată de recifuri înspumate.

Încântată, Rachel zări un fir argintiu, prăvălindu-se dinspre culmi.

– O cascadă! Este minunat! Cum se face că totul este atât de frumos? Peisajul ăsta arată exact așa cum mi-l imaginam. Dacă n-ar fi atât de cald, aproape că mi-ar plăcea să trăiesc aici.

Se întoarse spre Taylor. Acesta o privea cu atenție, ca și când ar fi atribuit un sens mult mai profund remarcilor ei. Chipul îi era întunecat. Rachel nu

reușea deloc să-l înțeleagă pe bărbatul acesta. Îl crezuse mai vesel... Oare faptul că o întâlnise îi schimbase buna dispoziție? Nu avusese totuși impresia că l-a deranjat cu sporovăiala ei cam incoerentă. „Probabil că are necazuri... Ca și mine, de altfel“, se gândi ea.

Taylor reduse turația motorului și se strecură printre două recifuri.

– Nu-i țipenie de om pe aici! Plaja e goală... Nici urmă să fie locuită! Și eu care-mi închipuiam că o să găsesc un loc plin de copii veseli și de familii fericite.

– Ne găsim în partea nelocuită a insulei. Satul e în partea cealaltă. Oamenii vin aici duminica să se scalde și să petreacă în aer liber. Acum nu e nimeni prin preajmă.

– Toți sunt la nuntă. Suntem singuri. Apa mi se pare atât de bună că aș putea plonja îmbrăcată, râse ea.

Taylor opri motorul și iahtul rămase nemișcat, plutind pe apele argintii în timp ce valuri mici se izbeau de coca.

– De ce nu?

Rachel se crispă. Întorsătura pe care o luaseră lucrurile nu-i convenea deloc.

– Nu vreau să-mi stric rochia, pretextă ea.

– Și n-ai un costum de baie în bagaje?

Ea își aminti că în graba cu care părăsise Dallasul, uitase să-l ia.

– Nu, recunoscu ea, îmi pare rău că trebuie să renunț la o baie atât de ispititoare.

– Să nu-mi spui că pudoarea te împiedică să te scalzi într-o ținută mai lejeră, o șicană el, neslăbind-o din priviri. N-aș fi crezut așa ceva despre dumneata.

– Nu-i vorba de pudoare, îi răspunse ea, iritată.

– Atunci ce e? N-ai încredere? Nu-ți face probleme, nu sunt rechini pe aici.

Era o provocare dar ea nu se recunoștea niciodată înfrântă.

– Nu vreau, asta e tot.

– Ți-e teamă de mine? Murmură el.

– Bineînțeles că nu!

De obicei bărbații n-o impresionau deloc. Sau cel puțin asta era impresia pe care voia s-o lase. Trebuia totuși să recunoască faptul că Winfield, fără să știe de ce, o făcea să se simtă stânjenită.

– Ei bine, atunci ce mai aștepți să te dezbraci? Este atât de plăcut să te scalzi fără nimic pe tine!

Ea ezită... „Mai ales să nu-i arăt că sunt intimidată" își spuse ea. Îi părea totuși greu să se dezbrace în fața lui.

– Dacă o faci, te voi imita, o încurajă Taylor.

– În cazul ăsta, refuz să mă scald.

El ridică din umeri.

– Am înțeles.

Cum va reuși să iasă cu față curată? Temeritatea ei obișnuită o împinsese cam departe de data asta. Rachel se aplecă spre apa care i se păru deosebit de tentantă. Nu rezistă multă vreme...

– Întoarce-te, îi ordonă ea, hotărâtă în cele din urmă.

El aruncă scara metalică și se supuse, cu un surâs malițios pe buze..

Rachel își scoase hainele una câte una, uitându-se atent la ce face el. În cele din urmă se aruncă în apă, având pe ea doar un slip minuscul de mătase.

Apa lagunei, proaspătă și răcoroasă, îi procură o plăcere intensă. Mai făcuse baie dezbrăcată, dar niciodată în fața unui bărbat. Valurile jucăușe o legănau în timp ce soarele îi mângâia obrazul. Dădu de câteva ori din brațe și își dădu seama că Taylor o urmărea atent. Nu-i dădu prea mare importanță, cuprinsă de bucuria de a simți peștii exotici înotând pe lângă ea, uitând de restul lumii. Se simțea atât de bine încât uită de trecerea timpului.

Brusc își reaminti de Karl și de motivele pentru care se afla acolo. Se întoarse la iaht. Contrar celor ce credea despre bărbați, Taylor își ținuse promisiunea și rămăsese la bord. Dar Rachel nu era la capătul

necazurilor. Se va arăta oare la fel de ascultător dacă o să-i ceară să se întoarcă încă o dată ca să n-o vadă dezbrăcată? Clipa fatidică se apropia.

– Înoți ca un pește.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Rachel știa că era devărat, dar ar fi trebuit oare să-l ia ca pe un banal compliment?

– Fermecătoarea noastră sirenă vrea în sfârșit să revină pe stânca ei ca să se întindă la soare, nu-i așa? Lasă-mă să te ajut, o provocă el...

Și, cu o prvire strălucitoare, îi întinse mâna.

– Pregătește-mi mai întâi un prosop.

El dispăru în cabină și se întoarse cu un prosop imens, de un roșu intens.

– Întoarce capul, îi ceru ea, dar vocea îi deveni fără voie plângăreață.

– Pentru nimic în lume!

Rachel citi în ochii bărbatului că n-are nici un rost să-l mai roage. O va vedea deci goală... La urma urmei, de ce nu? Se simțea în stare să execute o ridicare impecabilă la bord, dar se temea să suporte examenul lui înainte de a ajunge la adăpostul prosopului.

Se decise într-o clipă. Dintr-o săritură se sui pe punte și se află față în față cu el. Întinse brațele, mândră, ca să-și ia prosopul, dar el îl trase mai încolo. Ochii lui negri o devorau. Rachel se redresă semeață,

fără să facă vreun gest ca să se acopere, în timp ce ochii bărbatului îi explorau picioarele suple, abdomenul bronzat și sânii, de pe care cădeau picături de argint.

Pentru a evita ce putea fi mai rău, Rachel se străduí să-l distragă, atacând. Se aruncă asupra prosopului, dar alunecă pe puntea vopsită. Se trezi lângă cel de care voia să fugă.

Corpul lui încălzit , îmbrăcat în alb, se apăsa de al ei, răcorit de baie, și mâinile bărbatului coborâră lent de-a lungul ei, cuprinzând-o de talie. O strânse ca și când ar fi vrut să-i dea de înțeles că o domină cu masivitatea lui. Și gura lui puse stăpânire pe a ei.

Căldura care se răspândi în ea nu semăna a nimic cunoscut și deodată, cuprinsă de flăcări, simți că nu mai poate rezista. Buzele lui blânde dar și imperioase așteptau un răspuns. Deveni slabă și ascultătoare, subjugată de această îmbrățișare virilă. El scoase un geamăt și ea își puse mânile pe pieptul lui musculos.

Sub degetele ei simți inima lui Taylor bătând din ce în ce mai tare. Zgârie încet pielea bronzată și suflul bărbatului deveni mai sonor.

Taylor se îndepărtă de ea la fel de brusc cum o îmbrățișase. Îi ridică părul lung și umed și-i cuprinse fața în mâini, făcând-o să-l privească. Corpul lui îl

cuprinse pe al ei, într-o ultimă îmbrățișare, dar pasiunea lui părea acum mai degrabă ură decât dorință.

– Cât de atrăgătoare poți fi! spuse el furios. La fel de fascinantă ca „gloria mărilor". Dar sunt sigur că înțepătura ta are un venin de mii de ori mai periculos.

Îi dădu drumul brusc și se întoarse hotărât. În timp ce el pornea motorul, Rachel se repezi la prosop și se înfășură în el.

Taylor îi rănise adânc amorul propriu. Nu faptul că o văzuse dezbrăcată și că se purtase în consecință pentru că la ce altceva s-ar fi putut aștepta de la cineva care jurase că o va face să-și plătească traversarea. Nu. Ceea ce o tulburase cu adevărat fusese reacția propriului corp față de atingerea lui Taylor. Niciodată nu fusese atât de emoționată și tulburată în fața unui bărbat. Se simți deodată disperată fiindcă, într-un anume fel, considera că fusese violată. Din fericire Taylor Winfield era prea absorbit de manevrarea iahtului. Rachel se strădui să-și recapete calmul uitându-se la valuri. Înclină să pună acest incident pe seama căldurii sufocate. „Clima de aici mă face neobișnuit de vulnerabilă. Atenție deci..."

Iahtul ocoli insula și ajunse curând în dreptul altei plaje, mult mai puțin nisipoasă și plantată cu viță de vie. În spatele cocotierilor, pe o înălțime, se

distingea o foarte frumoasă clădire în stil colonial, albă pe de-a-ntregul și având verande foarte frumoase.

Taylor nu-i dădu nici un fel de explicație, iar după cele întâmplate nici ei nu-i mai venea să-l întrebe ceva. Taylor încetini și îndreptă vasul spre pontonul plutitor. Ea își strânse lucrurile și se pregăti să-și ia un rămas bun cât mai rapid. Îl văzu cum oprește motorul și cum amarează iahtul.

– Am să găsesc drumul și singură...

– Sunt convins, îi răspunse el, fără să-i arunce vreo privire.

Rachel se aplecă să-și ia bagajele. El se apropie rapid și i le luă din mâini.

– Coboară și ți le dau eu.

Îl ascultă. Apoi îl văzu că se pregătește s-o însoțească.

– De ce te-ai hotărât să rămâi aici? se miră ea, vocea tremurându-i de neliniște.

Ar fi vrut să-l vadă întors la bord și îndepărtându-se de ea și de Karl. Scena din lagună îi era prea prezentă în memorie și spera s-o uite dacă nu-l mai vedea. Dar el rămânea pe loc, înalt și posomorât, cu ochii negri ațintiți în ai ei.

– Te deranjează că rămân?

– Bineînțeles că nu, minți ea. Dar n-aș vrea s-o faci, simțindu-te obligat față de mine.

– Nu rămân din cauza ta.

Ei i se păru că jubilează și se pregătește să-i facă față. Ochii ei verzi prinseră să scapere.

– Ascultă, nu sunt deloc încântată de cele întâmplate adineauri între noi. Sper că n-ai de gând să continui în sensul ăsta, pentru că atunci am să-ți spun...

– Scutește-mă de discursul tău de fecioară care roșește. Nimeni nu te-a obligat să te arăți în costumul Evei, îi răspunse el sarcastic.

Și o examină din nou din cap până-n picioare. Îi întinse apoi una din gențile de voiaj și o luă înainte. Rachel ezită să-l urmeze. Mulți bărbați superiori acestuia cedaseră în fața furiei ei, teribilă ca un bici. Acesta însă reușea să-i reziste. Își compuse o figură disprețuitoare. Totuși, în adâncul sufletului, îi era greu să recunoască în ce măsură o tulburase.

– Te conduc la Karl.

– Aș prefera să nu mai faci nimic, obiectă ea. Doresc să discut cu Karl cât mai curând posibil și în particular, dacă nu te deranjează.

– Vezi, preciză el cu voce ironică, am impresia să nu înțelegi foarte bine. În realitate, mă interesează foarte mult.

– Nu însemni nimic pentru mine nu ocupi nici un loc în viața mea, atunci cu ce drept te amesteci?

– Vrei să-ți fac o schiță?

Așa durase destul. Rachel se uită spre pădurea de cocotieri, încercând să zărească locuința lui Karl.

– Nu-mi pasă de sarcasmele tale. Urcă-te înapoi pe vas și pleacă de aici și din viața mea. Du-te pe insula ta!

Surâsul deveni mai larg. Asta o făcu să-l deteste.

– Rachel, Rachel, tot nu înțelegi... Insula aceasta e a mea.

– Cum?

– Eu sunt proprietarul plantației pe care o conduce Karl.

Universul se prăbușea. Înțelese că n-are rost să-și blesteme soarta. Făcu apel la bunul simț și căpătându-și stăpânirea de sine, spuse calm.

– Dar este minunat! N-aș fi reușit să ghicesc niciodată... Îmi imaginam oricum proprietarii de plantații ca fiind niște oameni... să spunem… mai sofisticați, mai elegant îmbrăcați. Înțelegi ce vreau să spun... Hainele lui Taylor se șifonaseră atunci când o strânsese, udă, în brațe. Te-am crezut un vagabond, scăpat din naufragiu. Cred că m-am înșelat foarte tare.

Se simți ușurată că avusese prilejul să-i spună câteva adevăruri deși, în realitate, minți puțin. Dar din păcate, aceste injurii rămaseră fără efect.

– Exact așa cum îmi închipuiam! Ești vanitoasă. Nu îmi doresc decât un singur lucru: să n-ai vreodată ocazia să-ți îndrepți spre mine arma mortală a înțepăturilor tale, îi răspunse el, uitându-se la ea de sus.

– De ce, domnule Winfield? Mă îndoiesc că ar exista vreo otravă în stare să te răpună!

El îi aruncă o privire chiorâșă și apoi o porni din nou, cu Rachel pe urmele ei. Palmierii foșneau în bătaia brizei și scoicile trozneau sub pașii lor. Printre cascadele de flori nu se zărea nici o locuință.

– Satul se găsește la două sute de metri de aici, dincolo de mangotierii de lângă izvor.

– Casa cea mare este a ta, nu-i așa?

– Da. Uite-o și pe cea a lui Karl.

Rachel se opri în fața unei mici barăci.

– Cred că e și el la nuntă.

– Nu. În timp ce te scăldai, am văzut hidroavionul care trebuie că l-a adus acasă, îi răspunse el tranșant. Vrei să bat eu la ușă?

Rachel se apropie iritată de baracă.

– Karl?

În spatele plasei de țânțari care acoperea cadrul ușii apăru o siluetă. Bărbatul deschise și rămase cu gura căscată.

– Rachel ? Nu e posibil!

– Ba da, dragul meu. Oh, ce dor mi-a fost de tine! Exclamă ea și-i sări de gât.

Karl nu se schimbase deloc: părul blond și des era nepieptănat. Părea la fel de blând și îndatoritor. Ochii lui, de culoarea alunei, se îndreptară spre ea, ezitând.

– Ce cauți aici?

– Așadar, n-ai primit telegrama mea?

– Nu. Și n-o s-o primesc până nu ajunge aici vaporul pe care-l trimite guvernul ca să ne aprovizioneze.

Discutând cu Karl, Rachel realiză că arătându-se atât de afectoasă o făcea de fapt pentru a-i demonstra lui Taylor cât de apropiate erau relațiile dintre ei, dar că în realitate Karl n-o interesa.

– Nu-mi porți pică, spune! îl întrebă ea cu glas mic. Pot să rămân?

– Să-ți port pică? Eu... eu, bângui el, copleșit de bucurie.

Rachel se simțea așteptată. Îi aruncă lui Taylor o privire sfidătoare. Karl remarcă și el, în sfârșit, prezența acestuia.

– Oh! exclamă el și-i dădu drumul lui Rachel, care aproape că-și pierdu echilibrul. Nu înțeleg...

M-a adus cu iahtul lui, spuse ea. Îți mulțumesc călduros că m-ai ajutat să-l găsessc pe Karl. Sunt sigură că ne vom revedea, înainte să plec, îi aruncă ea lui Winfield.

Osteneală inutilă: acesta nu se clinti din loc. Rachel roși.

– Plăcerea a fost de partea mea, să știi, îi răspunse acesta.

Karl părea că se simte jenat, aparent fără nici un motiv.

– Sper că ești de acord ca Rachel să locuiască aici cu mine cât timp...?

– Nu, îi răspunse Taylor, tranșant. Nici nu se pune problema.

Cei doi se uitară uimiți la el.

– Nu înțeleg, articulă Rachel, vrei să spui că te împotrivești ideii că pot să locuiesc cu prietenul meu?

– Exact.

Rachel se uită la Karl. Se aștepta ca acesta să-l pună la locul lui pe Taylor, dar citi pe chipul lui că n-o să facă nimic.

– Ascultă, nu există nici un motiv care s-o împiedice să rămână aici. Suntem în Polinezia și morala creștină nu are nici o valoare aici, se bâlbâi Karl, vizibil șocat de comportamentul tiranic al lui Taylor.

– Deci așa gândești tu, Benson? Se apropiase, părând cuprins de furie. Morala e un lucru fără sens? Sunt proprietarul acestei insule și cred că-i cunosc pe băștinași mai bine decât tine. Și pot să spun că ceea ce așteaptă ei de la mine și de la musafirii mei n-are nici o legătură cu felul în care se poartă ei.

– Doamne! Gândești ca un adevărat colonialist. Ești cam demodat, Taylor.

– Se poate, dar sunt la mine acasă.

– Bine. Atunci o să stea în sat, cu Valima, cedă Karl.

Lui Rachel i se păru că deslușește o licărire de ură în ochii lui Taylor, atunci când se rostise numele Valima. Părea gata să sară la bătaie.

– Îndrăznești?

– Bine, bine... la altcineva, în sat...

– O să locuiască la mine, la Lagi, i-o tăie Taylor.

Rachel simți că se sufocă. În ciuda antipatiei pe care el i-o purta, o antipatie perfect motivată, după părerea lui, era totuși de acord s-o primească în casa lui. Oare de ce?

– Și de ce aș face asta? se indignă ea.

– Casa mea e foarte mare, o să fii în largul dumitale. În plus, locuiesc împreună cu mama mea. Așa că aparențele vor fi salvate, încheie el triumfător.

– E ridicol. Nu stau decât câteva zile. Karl o să doarmă afară, într-un hamac. Nu-i așa Karl?

– Nu. Cred că Taylor are dreptate. Ar fi mai bine să locuiești la el.

Ea simți cum o cuprinde exasperarea văzându-l pe prietenul ei cum cedează practic fără nici o împotrivire. Trebuia însă să se supună hotărârii lor. Taylor îi părăsi și trimise un servitor să-i ia bagajele. Karl îi arată apoi mica lui locuință, funcțională, dar perfect lipsită de personalitate, în felul în care era decorată. Dar el părea fericit că o vedea... și ăsta era singurul lucru important.

Scrisorile pe care i le trimisese lui Rachel arătau în ce măsură avea nevoie de ea. Iar Rachel știa că și ea are nevoie de el.

– Cât timp te-ai gândit să rămâi?

– Atâta timp cât tu o să mă vrei, îi răspunse.

– Cunoști foarte bine răspunsul, îi spuse el strângând-o în brațe. Îmi pare rău pentru tatăl tău.

– A fost o lovitură dură pentru mine... dar viața merge înainte. Și am atâtea de făcut.

– Nu și aici, în orice caz, mormăi el. Nu se omoară nimeni muncind.

– Cum se face că ai ajuns aici?

– Nu-ți amintești?

În perioada când el era în Dallas n-o interesaseră proiectele lui de carieră. O sâcâise vreo două luni. Voia ca ea să se mute cu el în Samoa, fiindcă i se

oferise un post acolo. Îi explicase că va regreta după ce el o să plece și o făcuse atât de insistent încât se săturase de discursuri pasionale pentru tot restul vieții.

– Știi, am studiat agricultura ca să-i fac plăcere tatălui meu. Dar, în realitate, am fost convins că am o fire de artist.

Pe Rachel o năpădiră amintirile. Și tatăl ei o lăsase să plece, să facă ce vrea, cu excepția căsătoriei. De fiecare dată când declara că n-o interesează să se mărite, el făcea adevărate crize de furie. Dacă ar fi știut de asta Rachel n-ar mai fi spus nimic.

– Tatăl meu avea un prieten foarte bun, reluă Karl. Au făcut războiul împreună și își salvaseră reciproc viața. Acest prieten a fost tatăl lui Taylor. Când mi-am luat diploma avea nevoie de un director pentru afacerea lui cu copra. Am acceptat postul crezând că o să am timp să pictez.

– Și?

– Am avut timp... dar clima te împiedică să faci ceva, indiferent ce.

– De ce ai rămas?

– Eu... nu mă gândeam să-mi prelungesc șederea aici... dar ocazia era prea tentantă. Sunt privilegiat pentru că cei care nu sunt născuți în Samoa n-au dreptul să muncească aici.

– Din ce motiv?

– Înainte, emigranții erau mai bine plătiți ca indigenii. Asta a stârnit revolta acestora din urmă. În prezent, numai ei pot avea proprietăți și pot lucra aici.

– Mi se pare de înțeles.

– Da. Cred că am avut noroc. Am rămas din simpatie pentru cei din familia Winfield. Altfel n-aș fi avut curajul să trăiesc într-un loc cu climat tropical.

– Totuși, ei nu sunt originari din Samoa. Au un statul special?

– Nimeni nu știe dacă insula aparține SUA sau Noii Zeelande, care și-a obținut independența. Cei din familia Winfield au avut un strămoș născut aici. Asta a rezolvat lucrurile. În plus, ei și-au administrat bine pământurile creând locuri de muncă, deci nimeni nu se gândește să-i alunge de aici. Ar trebui să comită o crimă ca să se întâmple asta, încheie el, cu un aer comic.

– Te înțelegi bine cu Taylor? îl întrebă ea, pentru a schimba subiectul, fiindcă aluziile lui Karl o stânjeneau.

– Da, spuse el, pe un ton vag. Lipsește destul de des.

– Și unde se duce?

– Nimeni nu știe exact, în afară de mama lui presupun.

– Trebuie că aleargă după femei sau joacă la ruletă. Crezi că ar putea fi pirat?

– Cine știe?

– Se pare că-l urăști.

– Nu, nu, protestă el, privind spre junglă, cu fălcile încordate. Sincer vorbind, nici nu-l iubesc prea tare pe tip... Familia lui a ruinat ținutul, dacă vrei să știi. S-au cocoțat pe dealul ăsta și tratează oamenii ca pe niște sclavi. E dezgustător, bombăni el. Și, în plus, au datorii din ce în ce mai mari. O știe toată lumea. Totuși...

Conversația lor fu întreruptă de Taylor, a cărui apariție bruscă îi descumpăni.

– Ești gata?

– Aici domnește încrederea în oameni! Ai preferat să vii ca să te asiguri că mă voi supune ordinelor dumitale.

– Păi de ce să mă fi deplasat, dacă nu pentru a supraveghea? spus el pe un ton tăios.

Dar nu părea surprins.

– Vino astă seară la noi la masă, Karl, spuse el, ieșind primul. La ora șapte fix. Am o surpriză pentru tine... Cred că o să te intereseze.

Rachel se întoarse și-i făcu un semn complice cu ochiul lui Karl. Acesta însă nu-i răspunse nici măcar cu un surâs. Părea în schimb teribil de neliniștit.

Capitolul 3

– Lagi înseamnă „Paradis“ pe aici, spuse Taylor. Aceasta este numele casei.

Ajunseră în dreptul indicatorului situat la începutul aleii care ducea la casa cocoțată pe colină.

– Străbunicul meu a construit casa la sfârșitul secolului trecut. Atunci când soția lui, care era născută în Samoa, a venit să locuiască împreună cu el, a crezut că-și creaseră propriul paradis, încheie el cu glas încărcat de emoție, lucru care o surprinse pe Rachel.

Din afară, clădirea sugera bunăstarea și veselie prin balustradele elegante pe care le avea. Dar impresia asta se diminua atunci când pătrundeai în interior. Încăperile mari, cu plafoane înalte și cu mobilele acoperite cu pânză înflorată, nu reușea să risipească întunericul care stăpânea peste tot, perdelele erau trase în așa fel încât lumina nu putea pătrunde.

– Hai să te prezint mamei mele și apoi o să-ți arăt camera unde o să stai, decise el.

Își lăsară bagajele în hol și urcară la primul etaj. Taylor ciocăni la o ușă din capătul culoarului. Le deschise o femeie cu chip surâzător.

– Sunt bucuroasă să vă văd, pe dumneavoastră și pe prietena dumneavoastră. Mama dumneavoastră se simte mai bine și o să fie încântată de vizită.

Era Nora Tuamona, infirmiera care se ocupa de mama lui. Camera era plină de lumină și într-un pat imens se afla o femeie micuță care părea foarte bolnavă. Îi întâmpină pe cei doi cu un surâs plin de căldură. Rachel rămase uimită de schimbarea care se produsese pe chipul lui Taylor: emana blândețe și dragoste.

– Mamă, dă-mi voie să-ți prezint... o prietenă.

– Apropiați-vă... murmură femeia. Cum vă numiți?

– Rachel Davidson, răspunse aceasta, extrem de încurcată.

– Cât e de frumoasă! Știam că o să găsești femeia ideală, dacă o să ai răbdare. Tatăl tău ar fi mândru.

Rachel îi aruncă o privire neliniștită lui Taylor, la rândul lui destul de alarmat.

– Mamă...

Dar bătrâna doamnă, epuizată, se prăbuși pe perne. Infirmiera le făcu semn să iasă.

– Puteai să mă previi că e atât de bolnavă. Și de ce i-ai sugerat că m-aș afla într-o relație oarecare cu tine? Ce i-ai spus? Exclamă Rachel, imediat ce ieșiră din cameră.

– Nu i-am spus absolut nimic. Dar ea a crezut că dacă îi prezint o femeie, trebuie să fie...

– Știai asta, înainte să intrăm în cameră!

– Nu m-am gândit, se scuză el posomorându-se brusc. Sunt la fel de contrariat ca și tine.

– Nu-mi vine să cred.

– Din ce motiv, real sau imaginar, aș fi vrut s-o fac să creadă că o să fii soția mea?

– Nu știu, răspunse ea, brusc furioasă.

Taylor se uită la ea îndelung cu ochii întunecați ca un cer de furtună. Apoi îi spuse liniștit:

– N-am regizat nimic, Rachel. Chiar n-am regizat...

Pe ea o trecu un fior. El era atât de rece, atât de dur și imperturbabil.

– Vrei să-mi arăți camera? Aș vrea să mă odihnesc.

– Lia! chemă el pe cineva.

O băștinașă tânără apăru curând surâzătoare. Avea vreo cincisprezece ani și purta niște blugi tăiați de la genunchi și o bluză hawaiană.

– Bună ziua, domnule, spuse ea cu bucurie.

– Arată-i camera pe care ai pregătit-o pentru domnișoara Davison.

Și dispăru, fără ca fetei să i se pară cam necioplit.

Adolescenta o conduse spre o cameră decorată cu alb și auriu, bine luminată de soare.

– Dar camera asta e demnă de o prințesă!

– Oh, da! Este cea de care prefer să mă ocup în primul rând, confirmă și Lia.

– Dar cum se face că toate celelalte camere sunt atât de triste?

– Domnul Winfield este un om discret, explică Lia cu un aer misterios. Vrea ca toate camerele să rămână închise, pentru ca nimeni să nu poată intra.

– Dar ce are de ascuns?

– Nu știu. N-am știut niciodată și nici n-am intrat în vreuna... Știți, cred că le pregătește pentru ziua când o să vă aducă aici, mai adăugă ea, nu fără maliționzitate.

– Ce vrei să spui?

– Dumneavoastră amândoi...

Și ridică din umeri, într-un fel semnificativ.

– Eu nu sunt... iubita domnului Winfield, precizâ Rachel, pe care toată această punere în scenă începea s-o enerveze. Nu știu ce v-a lăsat să înțelegeți.

– Oh, n-a spus nimic. Eu credeam numai că... în sfârșit, e atât de frumos și dumneavoastră sunteți atât de drăguță...

– Am venit să-l vizitez pe Karl Benson. Domnul Winfield a fost atât de drăguț încât mi-a propus să locuiesc aici. Asta-i tot.

– Aha! Atunci Valima n-o să aibă motiv să facă scandal...

– Valima? Cine e persoana?

– Dacă aveți nevoie de ceva vă rog să mă chemați, spuse Lia, care, regretând că vorbise prea mult, se grăbi să iasă și o luă grăbită pe scări.

Rachel se duse pe balconul acoperit. Avea o vedere superbă spre jungla care acoperea muntele. Un zgomot care venea dinspre peron îi atrase atenția. Se aplecă și-l zări pe Taylor care se îndrepta spre sat. Avea un corp atletic, care amintea de o fiară sălbatică. Rachel remarcă magnetismul, aproape animalic, pe care-l degaja. Bărbatul deborda de o vitalitate copleșitoare, prea puternică pentru ea. Decise că era de preferat să-l vadă cât mai puțin.

El întoarse brusc capul și privirile li se încrucișară. Nu se punea problema să se ascundă ori să pretindă că nu l-a văzut. Rămase nemișcată și își compuse o mască la fel de dură ca a lui.

Dar, uitându-se la el cum se îndepărtează, avea serioase îndoieli că ar fi reușit să-l domine. Ba dimpotrivă, simțea că stima lui față de ea scăzuse.

Intră în cameră și se aruncă pe pat.

– Așa cum credeam, bărbații sunt făcuți numai să ne aducă necazuri, suspină ea.

În ciuda dragostei pe care i-o purtase tatălui ei, trebuia totuși să admită că fusese, în acest sens, cel mai rău dintre toți. Era fiica unică a unui magnat al petrolului căsătorit cu o frumusețe venită din Alabama. Mama ei fusese adorabilă, dar moartea ei, n-o afectase pe Rachel tot atât de mult ca cea a tatălui ei, care era centrul existenței sale. O criză cardiacă și rămăsese orfană, în urmă cu doi ani.

Acest bărbat care o iubise mai presus de orice nu-i acordase totuși încrederea lui. Nu crezuse că este capabilă să conducă Petroles Davidson la fel de bine ca un bărbat și asta în ciuda muncii intense dusă de ea. Se temuse că fiica sa va fi devorată de toți acei „rechini“ care mișunau în profesia asta.

– Hotărăște-te și găsește-ți un bărbat, draga mea, îi tot repeta. Numai atunci voi fi sigur că ai să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile.

Ea n-a ținut în nici un fel seama de dorințele lui, iar el murise și lăsase testamentul acela imposibil.

Sam Davidson deținea 75% din capitalul societății. După decesul său, acțiunile fuseseră administrate în folosul ei până când Rachel va împlini douăzeci și cinci ani, când vor fi împărțite între ea și vărul ei, Mike. Dacă era măritată primea 50% și vărul ei 25%, dacă nu, repartiția era inversă.

Nu-și făcea probleme pentru bani, dar pentru a obține puterea care decurgea din deținerea lor trebuia să-l ia în căsătorie pe Karl. Înțelesese la timp că Wayne era prea interesat și că-i făcuse curte doar ca să-și atingă propriile scopuri. Cunoștea prevederile testamentului și voise s-o înlăture de la conducerea companiei, rezervându-i doar rolul de soție. Dar fusese prea îngâmfat și pierduse totul.

Cât despre Mike... Mike studiase agricultura cu Karl și se ocupa cu creșterea animalelor într-un ranch din Texas.

Singura lui plăcere era să facă provizoriu pe cowboyul... Rachel luase avionul fără să spună nimănui nimic. Mike probabil își închipuia că dispăruse și se vedea în fruntea unui imperiu. Va fi și el teribil de decepționat, când se va întoarce alături de un soț...

Dar Karl?! Cum va reacționa oare la cererea ei, când îi va propune ca în loc să-și irosească viața la tropice, să ia în căsătorie o femeie extrem de bogată? Va profita de ocazie, fără îndoială. Singura necunoscută în ecuație era Taylor. Ce ironie! Să-și facă probleme pentru un bărbat! Toți erau la fel. El, totuși...

Era atât de schimbător! Rând pe rând plin de haz și de veselie; apoi pe iaht, atât de distant, de greu de înțeles; îl văzuse agresiv, după baia în mare, iar acum era un tip rece, ironic, care o detesta.

„La ce bun să-mi fac probleme pentru părerea oricui? se gândi ea. Important este să se teamă de mine și să mă respecte!“

Se trezi pe la șapte și se pregăti pentru masă. Se îmbrăcă într-o rochie superbă, de mătase, de culoarea piersicii, decoltată în spate și care-i punea în valoare picioarele. Pe când cobora scările, părul strălucitor îi juca pe umeri. În hol o întâlni pe Nora.

– Ei bine, doamnei Winfield îi este mai bine? se interesă ea, surâzându-i deschis.

– Nu, domnișoară. Și nu poate decât să-i meargă și mai rău. Tot ce pot să fac pentru ea, este să-i fac mai suportabile ultimele zile care i-au mai rămas, suspină infirmiera.

Și se îndreptă grăbită spre bucătărie. Rachel fu impresionată de tristețea acestor reflecții. „Ultimele sale zile!“ Era îngrozitor să te gândești la așa ceva. Moartea o îngrozea într-atât încât nu se mai gândea decât la un singur lucru: să fugă. Absorbită de gânduri se izbi de Taylor care tocmai intra. O prinse în brațe.

– Nu te-am auzit, zise ea, ușor speriată.

– Am remarcat! răspunse el, cu o privire rapidă. Sunt gata în jumătate de oră. Dacă vine Karl, te rog ține-i companie.

Ca să nu se plictisească, Rachel începu să viziteze parterul. În ciuda faptului că era destul de demodată, casa părea că adăpostise oameni fericiți, cu o viață plină și interesantă. Se întoarse în salon și își turnă un pahar de băutură, gândindu-se la situația în care se găsea.

Trebuia să-i vorbească lui Karl. Nu se va simți în siguranță până nu se căsătorea cu el. Putea avea încredere în el. Vara trecută și-o petrecuse ținându-se după ea ca un cățeluș, sorbindu-i cuvintele. Atunci o plictisise, desigur, dar devotamentul lui îi era foarte convenabil. O să pară căzut din nori atunci când o să-i spună că vrea să-l ia de bărbat. Da, viața lui Karl se va transforma, luminată de fericire; va regăsi energia necesară pentru a părăsi insula. Îi va sfida pe Wayne și pe cei ca el, combătând politica lor conservatoare. Ea era fiica lui Sam Davidson și le-o va dovedi.

Nu exista decât o umbră în acest tablou: va suporta căsnicia mai mult de șase luni sau nu va fi decât o formalitate temporară? Săruturile pe care le schimbase cu Karl n-o tulburaseră deloc. Considera dragostea drept un basm în care e plăcut să crezi. Nimic mai mult. Să fi fost oare frigidă, așa cum spusese Wayne? Se putea... Totuși amintirea sărutului lui Taylor o ardea și acum. Încercase o rușine teribilă, după aceea, că nu putuse să-i reziste. Sentimentul ăsta o urmărea și acum. Și

totuși, o fericire nebănuită o cuprindea amintindu-și, făcând-o să-și piardă stăpânirea de sine. O obsedau mâinile lui puternice și fierbinți, buzele și ochii lui. Era cuprinsă de panică la gândul că dacă sărutul s-ar fi repetat, era aproape sigură că va ceda.

Karl ajunse la vilă înainte ca Taylor să fi coborât din camera lui.

– Draga mea! Ești din ce în ce mai frumoasă, exclamă el strângând-o la piept, aproape respectuos.

– Nici tu nu arăți rău.

Se îmbrățișară îndelung, dar Rachel simți că amândoi erau neliniștiți de gândul că Taylor ar fi putut să apară.

– Te bucuri că am venit?

– Nu am aerul?

O mai îmbrățișă o dată.

– Și cât timp ai vrea să rămân? se fandosi ea.

– Pentru totdeauna.

– Se potrivește bine. Am câteva lucruri de făcut pe aici.

Era un moment prielnic! Karl nu se schimbase. Se simți destul de curajoasă, destul de sigură pe el pentru a-i cere să se căsătorească cu ea.

Sesiză pașii lui Taylor în timp ce Karl, care nu auzise nimic, încerca s-o sărute. Rachel, încercă să se desprindă din îmbrățișare. Karl își închipui că e o

joacă și deveni mai insistent. Când Taylor intră, îi găsi luptându-se unul cu celălalt. Rachel era roșie de efortul făcut pentru a se desprinde din îmbrățișarea lui Karl.

– Trebuie să-ți îmbunătățești tehnica, Karl Benson. Am văzut femei mai îngăduitoare.

Cei doi se întoarseră, surprinși. Rachel își ridică fruntea și aruncă o privire dușmănoasă spre intrus. Îi surâse lui Karl... Dar chipul acestuia exprima atâta ură față de patronul lui, încât Rachel fu șocată. Într-o clipă, însă, expresia i se schimbă și Rachel se întrebă dacă nu cumva visase ori dacă Taylor văzuse.

Dar Taylor n-avea ochi decât pentru ea. Se apropie, aproape s-o atingă. Bărbatul acesta înalt, cu umeri largi o intimida. Îmbrăcat în smoching arăta deosebit de atrăgător. Rachel simți nevoia să-i așeze șuvița de păr rebelă care-i cădea pe frunte.

– Curios, nu-mi amintesc să te fi zbătut atâta după-amiaza asta.

Oripilată, îl privi fără să poată face un gest. El îi devora buzele din priviri.

– Cred că nici de data asta n-ai să opui rezistență, urmă el cu glas vibrant, seducător.

Îl prinse bărbia și își plimbă mâna pe gâtul ei cu linii grațioase. Karl nu mai exista pentru ea. În acel moment, nu mai exista decât acest bărbat, atât de

aproape de ea. Taylor se aplecă spre ea și subjugată, ea îi întinse gura, gata să fie sărutată, însetată de dorința de a gusta din nou din acel fruct minunat. Gura lui era caldă și senzuală, a ei nerăbdătoare. Rachel se clătină. Tot corpul îi tânjea după bărbatul de lângă ea. Buzele lui Taylor se lipiră de ale ei și stârniră în ea o emoție de care nu se crezuse în stare și care o copleșea. Tremura, ca sub efectul unui drog puternic, copleșită de bucuria de a se dărui.

El se depărtă, dar își păstră brațul în jurul taliei ei. Rachel deschise ochii și întâlnindu-i privirea șăgalică își veni în fire.

– Ai văzut Karl Benson? Este nevoie doar de puțină practică. Femeile sunt niște prăzi ușoare.

Rachel simți cum o cuprinde furia, furie împotriva felului arogant în care manipula oamenii, furie împotriva ei însăși că-i făcuse jocul. Se îndepărtă brusc de el.

– Porcule! Cum îndrăznești să mă atingi?

Ochii lui străluceau de maliţiozitate. Surâzător, o cerceta cu ochii lui negri amuzat s-o vadă atât de tulburată și roșie de enervare.

– Bineînțeles că îndrăznesc! Nu-mi place nimic mai mult decât o luptă frumoasă. Haide, provoacă-mă. Fă-o, dacă ai curaj!

Din păcate, altfel decât de obicei, ea era total nepregătită. Taylor Winfield era prea enigmatic, prea

sofisticat; nu reușise să-i afle slăbiciunile, nu reușise să-l înțeleagă, așa că nu se putea hazarda să-l înfrunte deschis.

Se întoarse și, așa cum fac toate femeile, adresă o privire de ajutor cavalerului ei. Dar Karl se trânti într-un fotoliu și își feri privirea. Taylor își savura victoria. Oare ce spera să se mai întâmple? Ea știa prea bine… Ei bine, o să-i dea de furcă!

Winfield își evalua prada cu un ochi de cunoscător, ceea ce o scotea din sărite. Va părăsi neapărat casa asta. Nu putea să mai rămână împreună cu acest monstru. Karl o să-i găsească un loc unde să stea.

Atunci se auzi un zgomot venind dinspre intrare.

– Iată surpriza pe care ți-am pregătit-o, Karl, comentă Taylor, care știa că era așteptat un vizitator.

Karl Benson părea îngrozitor de jenat. În încăpere își făcu apariția o femeie mai frumoasă decât văzuse Rachel vreodată. Înaltă, cu pielea mată și părul negru ca smoala împletit în două cozi lungi, se mișca unduindu-se ca un șarpe. Deși născută în insule, părea că are și sânge asiatic, iar frumusețea ei brună era accentuată de rochia roșie strălucitoare. Se putea vedea că este însărcinată.

– Intră, Valima. Ți-o prezint pe Rachel Davidson. Sunt sigur că o să deveniți cele mai bune prietene din lume.

Valima îi strânse mâna fără nici un cuvânt. Rachel observă că amicul ei Karl se făcuse alb ca cearșaful.

– Dacă mergem la masă, o să ne fie mai ușor să discutăm, spuse Taylor, precedându-i spre sufragerie.

„Mă întreb dacă s-a găsit cineva care să se revolte împotriva manierelor lui autoritare. O să fie un moment deosebit când o să i se întâmple...“

Pe masa mare luminată de sfeșnice, farfuriile de porțelan și argintăria luceau blând, evocând bogăția și confortul. Totuși, Rachel își spuse că niciodată nu luase parte la o cină mai de coșmar. Invitații erau îngrozitor de încordați și se mișcau în mod vădit cu stânjeneală. Conversația lâncezea. Se schimbau priviri bănuitoare, replicile erau scurte așa că mai tot timpul era liniște. Singurul care părea că se distrează era Taylor. Cu cât oaspeții lui erau mai jenați, cu atât se amuza mai mult. Era oare diavolul în persoană.

Rachel se decise brusc: imediat după masă o să se retragă și după ce o să-și strângă bagajele o să-l ia pe Karl și o să fugă. Nu mai putea să suporte influența acestui om periculos.

Era o femeie voluntară, care își atingea scopul indiferent care era prețul care trebuia plătit. Iar scopul ei era acum să se mărite cu Karl, lucru pe care Taylor părea că vrea să-l împiedice cu orice preț.

Sesiză că acesta îi examinează brațele goale, apoi își mută privirea pe decolteul ei, oprindu-se pe sâni. Se cutremură, ceea ce-l făcu pe el să surâdă, apoi se cufundă iar în gânduri.

– V-am adunat pe toți în seara asta fiindcă am o declarație să vă fac, spuse Taylor după o vreme, în timp ce li se servea coniacul. Întâlnirea cu Rachel mi-a dat energia necesară, fiindcă ar fi trebuit s-o fac mai de mult.

Toate privirile se întoarseră spre Karl, care examina fața de masă cu expresia unui condamnat la moarte.

Rachel deveni neliniștită. Ar fi vrut ca Taylor să meargă direct la țintă, iar tergiversările lui o dezgustau. Îl compătimea pe prietenul ei, îndreptându-și toată ura spre celălalt bărbat, care-și tortura invitații cu atâta plăcere.

– Ați remarcat că Valima este însărcinată.

Rachel simți un nod în stomac. Bănuia ce o să urmeze. Valima, perfect calmă, nu-și desprindea privirea de la Taylor, domnul și stăpânul ei.

– Valima descinde dintr-una din cele mai vechi familii din insulă. Strămoșii ei i-au ajutat pe ai mei să ridice casa asta. Familiile noastre au fost întotdeauna foarte apropiate, iar rudele mele le-au dorit numai binele alor ei.

Se opri și adresă un surâs tinerei care-i răspunse la fel. Rachel deslușI tristețe în surâsul Valimei.

– Desigur, străinii au tendința de a crede că în Polinezia amorul liber este un lucru normal, chiar dacă rezultă copii. Dar vremurile s-au schimbat; insulele Samoa sunt în parte americane și sunt deci sub incidența legii americane: copilul trebuie să aibă un tată. Un tată căsătorit cu mama lui.

Un surâs cald i se ivi pe buze: dacă-i plăcea să pună oamenii în încurcătură, reușise.

– Asta vrei și tu Valima, draga mea? urmă el.

Aceasta îl privea mută de admirație.

– Am așadar plăcerea să vă anunț logodna dintre Valima și Karl Benson. Să ridicăm paharele în sănătatea tinerei perechi.

Rachel se clătină. Karl trebuia să reacționeze. Nu putea să asculte de acest bădăran! Totul nu era decât o farsă! Totuși, incredibil dar adevărat... Karl își ridică paharul. Prin urmare, nu avea curajul să se împotrivească?

– Sunt încântat să văd că îți asumi în sfârșit paternitatea, Benson. Un bărbat trebuie să facă față responsabilităților sale, continuă Taylor pe un ton tăios.

– Adevărat? șuieră Karl, furios. Ții la ele? Știi bine că tu ești...

– Ajunge, Benson. Ești tulburat și îți înțeleg bucuria, spuse Taylor energic, dar asta nu trebuie să te facă să-ți pierzi capul. Nunta va avea loc sâmbătă. Copilul Valimei va avea un tată.

Rachel avea impresia că trăiește un coșmar. Taylor doar întinsese mâna și îl desemnase ca soț pe Karl! Era imposibil! Karl nu putea fi tatăl copilului. O știa. Tatăl copilului era Taylor și acesta trecuse responsabilitatea pe umerii lui Karl!

– Nu-l lăsa să te domine, Karl! N-are nici un drept asupra ta. Spune-i să se ducă naibii!

– Are dreptate. Trimite-mă la naiba. Mi-ar plăcea să te aud, hohoti Taylor.

– Nu te amesteca, Rachel. Valima și cu mine am discutat deja despre căsătorie. Taylor nu a făcut decât să grăbească lucrurile. Dar totul este așa cum trebuie.

– Nu! Tu de ce nu spui nimic Valima? strigă tânăra femeie.

– Voi face cum mi-a cerut Taylor. Dar știi că nu este drept, că nu este ceea ce doresc.

– Este ceea ce doresc eu, în schimb, tună Taylor.

– Ei bine, fie! spuse Valima, ridicându-se de la masă. Îți stau la dispoziție, Taylor. Haide, viitorul meu soț.

Karl o urmă murmurând.

– Îmi pare rău, Rachel. Se pare că vizita ta n-a căzut într-un moment prea potrivit.

Aceasta se uită după ei, cum se îndepărtau. Iar ea rămânea singură, prizonieră. Și speranțele ei de moștenire se spulberau! Ce se va întâmpla cu ea?

Winfield, impasibil își turnă alt pahar.

– Știai că vreau să mă căsătoresc cu Karl! Ai făcut-o intenționat! Strigă Rachel.

– Liniștește-te, asta nu te privește, cel puțin nu direct.

– Și acum, ce se va întâmpla cu mine? gemu ea.

– Nu-i problema mea, răspunse el, cu un surâs larg.

Niciodată nu urâse pe cineva până într-atât încât să vrea să-l omoare.

Sări în picioare, gata s-o rupă la fugă. O mână de fier o prinse de încheietură. Ochii lui negri o sfredeleau.

– Oh! Nu-mi poți scăpa în felul acesta. Încă m-am terminat cu tine. Departe de asta.

Capitolul 4

– Lasă-mă să plec!

Rachel se zbătu să-și elibereze brațul, încercând să scape din strânsoare. Cu mâna liberă se chinuia să desfacă degetele puternice care o țineau prizonieră.

Taylor se uită la ea, zâmbind.

– Ești o luptătoare, spuse el visător. Cred că este unul din lucrurile care m-a atras cel mai mult la tine.

– Care te atrag?

Rachel își ridică ochii dezgustată. Nu remarcase până atunci că găsea ceva interesant la ea. Mai degrabă contrariul.

– Nu poți să mă suporți, de fapt. Și e reciproc. Lasă-mă, te rog. Te asigur că-mi voi face valizele și că voi dispărea din viața ta.

– Crezi într-adevăr că asta doresc? întrebă el, dintr-o dată potolit, ca și când i-ar fi atins un punct sensibil.

Ea își dădu într-o parte cu o mișcare din cap, părul care-i cădea pe ochi. Discuția lua o întorsătură periculoasă și nervii ei nu păreau în stare să o suporte.

– Este ceea ce doresc eu. Iar părerea ta n-are importanță. M-am hotărât: plec.

Își scutură violent brațele. Fără rezultat. El se apropie de ea.

– Ai dreptate. Hai să găsim un loc mai confortabil.

O trase spre bibliotecă și închise ușa după ei.

– Exact ce ne trebuie, comentă el, satisfăcut de el însuși.

Camera era tapisată cu cărți. În centru, pe un covor se găseau două canapele.

– Vino, discutăm mai bine aici.

O forță să se așeze și se instală lângă ea. Rachel știa că asta nu prevestea nimic bun. Se afla în gura lupului. Dar de ce se purta oare el așa cu ea?

– Ce vrei până la urmă? șuieră ea, privindu-l insistent.

Cu părul răvășit, aflată în inferioritate, se simțea umilită și era furioasă.

– Ce vreau? răspunse el, mimând inocența. Dar cred că-ți dai desigur seama...

– Ei bine, nu, spuse ea cu inima bătându-i mai repede, decisă să nu-și piardă speranța. Nu sunt sigură de nimic, în ceea ce te privește...

Taylor păru surprins și se uită la mâna sa bronzată, care apăsa brațul ei. Apoi clipi din ochi și slăbi

strânsoarea. Fără să știe de ce, ea nu socoti că trebuie să-și retragă mâna. Bărbatul începu să-i mângâie mâna, până la cot.

– Ar fi mai bine să-ți explic, spuse el.

Vocea lui caldă, atât de aproape de ea, o fermeca. Se uită la el și fu surprinsă să constate ce expresie intensă avea întipărită pe chip. Brusc, el se înseninâ și-i adresă un surâs încărcat de căldură și tandrețe.

– Am impresia că te cunosc atât de bine! Trecutul ți se citește atât de ușor pe mutrița ta bosumflată și în ochii aceștia verzi, murmură el ducând mâna spre gura lui Rachel. Ai fost un copil răsfățat. Poate prea mult.

Buzele lui se lipiră de palma ei, care constată surprinsă că-l mângâia la rândul ei.

– Lasă-mă, îl rugă ea, știind că și ea îl dorea, că i-ar fi sărit în brațe. Nu mai pot sporta insultele tale.

– N-am vrut să te insult, protestă el, atingându-i cu mâna deschisă obrazul. Am vrut numai să te avertizez.

Ea se destinse. Degetele îi atinseră pielea aspră. Se simțea bine cu bărbatul acesta. O slăbiciune stranie îi măcina încetul cu încetul rezistența. Trebuia să se depărteze de el. Niciodată n-o pândise un pericol atât de mare.

– Ai fost răsfățată de viață. Și ai avut norocul să-ți folosești frumusețea pentru ați face un drum în viață.

Dar eu n-am nici răbdarea, nici timpul să aștept să termini cu toate trucurile astea mormăi el, brusc întunecat.

Ea simți cum i se usucă gâtul. Citea în privirea lui cât de pătrunzătoare îi putea fi inteligența. O înțelegea prea bine, mai bine decât o făcuse tatăl ei, și asta o îngrozea.

– Nu! îl imploră. Dar Taylor rămase nemișcat.

Ea se depărtă de el, încercând să scape de magnetismul lui. „Controlează-te! Se mustră ea. Și mai ales nu-i arăta cât ești de slabă în momentul ăsta".

– N-ai dreptul să mă manipulezi, așa cum faci cu ceilalți, declară ea decisă.

– Nu te manipulează nimeni, Rachel! Tu te comporți provocator.

Cramponată de marginea divanului ea îl privi intens. Măcar de ar lăsa-o în pace! Era lucrul pe care-l dorea cel mai tare... dar cu greu acest gând putea trece spre sufletul ei, care-i spunea că se minte singură. Nimic n-o împiedica să se ridice și să plece. În orice caz, el n-o putea obliga să rămână.

– Ce vrei? îl atacă ea.

Dar privirea ei turcoaz nu întâlni decât o ironie întunecată. Tăcerea se așternu între ei.

Când el deschise gura să vorbească din nou, se putea înțelege că nu glumește deloc.

– Pe tine. Pe tine te vreau.

Tremurul pe care îl simți, o făcu să fie cuprinsă de frică.

– Am știut-o chiar în momentul în care te-am întâlnit la Jeeter, mai adăugă el.

Își bătea joc de ea! Fără îndoială, încerca să-și bată joc de ea! Își închipuia că este vreo școlăriță, ușor de sedus? El înțelese că o supărase, fiindcă ochii i se întunecară.

– Așteptarea mi-a fost lungă și grea, urmă el. Se apropiase fără ca ea să-și dea seama. Credeam câteodată că n-am să te găsesc niciodată.

Taylor îi mângâie bărbia și ea îi citi în privire, în acel moment, o fragilitate pe care nu se așteptase s-o găsească la el. Dar oare spusese adevărul? Nu! Rachel își reprimă orice urmă de tandrețe. De câte ori se apropia de ea, devenea complet idioată! Voia s-o facă să creadă că zăcuse în insulă așteptând-o, când după toate aparențele, era suficient să miște din deget pentru ca toate femeile să alerge.

– Ajunge cu poveștile, spuse ea împingându-l. N-o să mă prinzi cu viclesugurile tale, Taylor. Sunt surprinsă că toate tipele de pe aici sunt înnebunite după tine. Și să nu-mi spui că le-ai ignorat, în timp ce așteptai femeia visurilor tale! Nu-mi vorbi de singurătatea ta, îl persiflă ea. Nici măcar nu știi ce înseamnă. Cât o privește pe Valima...

Se uită la chipul lui.

– Nicidecum. Valima se va căsători cu Karl.

– Da, dar ar prefera să se căsătorească cu tine, precizează ea.

Taylor izbucni în râs și, cu multă amabilitate, îi declară:

– Oh, frumoasa mea sirenă! Crezi că știi totul.

Îi luă mâna. Inima lui Rachel o luă razna. Simțea că trebuie să plece cât mai repede. Dacă rămânea, ar fi însemnat că așteaptă un răspuns mai detaliat de la el. Totuși nu făcu nici un gest. El se apropie și Rachel simți căldura irezistibilă emanată de corpul lui. Își examină inelele.

– Le consideri niște arme ori ca niște semne ale supunerii?

– Te las să ghicești, fiindcă ai spus că mă cunoști atât de bine.

Taylor își plimbă degetele pe brațul ei, provocându-i o senzație atât de puternică, încât Rachel simți că se sufocă.

– După părerea mea, ele sunt zidul tău chinezesc. Și spunând asta se aplecă și o sărută în căușul palmei. Dacă îți încarci degetele cu inele, nu va fi loc pentru verighetă...

Îi acoperi pielea fragedă cu o cascadă de sărutări, apoi îi desenă, mici cercuri. Ea era paralizată. Se uită la capul lui acoperit de păr negru, aplecat înspre ea și nemaiputând rezista își trecu degetele prin șuvițele dese.

– Nu. De ce spui că mă sperie căsătoria. Ți-am spus că voiam să-l iau pe Karl de bărbat.

– Ar fi fost ca și când ai fi rămas celibatară... Te temi să te căsătorești cu un bărbat care să-ți fie egal, mai adăugă el, zâmbind feroce.

– Cineva ca tine, presupun!

Își regretă imediat cuvintele. Ochii lui Taylor nu mai râdeau deloc. În loc de răspuns, o prinse de umeri și o trase spre el.

– Ești asemeni unei superbe anemone de mare. Stai nemișcată și te lași admirată. După ce reușești să-ți ademenești prada și după ce ea îți dai seama că nu poate să treacă de tine și îți cade la picioare, nu faci decât s-o înghiți.

– Dar tu știi de ce îmi amintești? îi ripostă ea. De un rechin, care rătăcește, căutându-și o victimă pe care s-o sfâșie. Ca și el, n-ai nici sentimente, nici îndurare.

Imaginea păru că-l amuză pe Taylor, fiindcă ochii îi licăriră.

– Ți-e frică că o să fii sfâșiată? mormăi el, în scoica urechii, mângâindu-i coapsele.

Era atât de aproape... Rachel era emoționată până în adâncul ființei. Bărbatul de lângă ea o tulbura și realiză că lucrul ăsta îi făcea plăcere.

– Ți-e frică că o să fac din tine o simplă îmbucătură? murmură ea.

– Nu, îi suflă el pe gât și gura îi coborî spre piept, lăsând în urmă o dâră de foc.

Rachel închise ochii și își dădu capul pe spate. Pulsul i se acceleră. Se abandonă fericirii pe care i-o dădeau aceste senzații copleșitoare. Atunci când el începu să-i îndepărteze rochia, nu încercă să facă nimic ca să-l împiedice.

– Ești atât de frumoasă! N-aș putea să-ți fac niciodată nici cel mai mic rău!

Era cu gura între sânii ei. Rachel se întinse spre el cuprinsă de o dorință irezistibilă de a se lipi de el. Își pierdu complet controlul și își strecură palmele sub haina lui Taylor.

– Un moment, spuse acesta și își scoase haina.

Îi atinse în sfârșit torsul puternic și își strecură degetele sub cămașă. Bărbatul scoase un geamăt când îi mângâie pieptul.

Buzele lui Taylor se apăsau pe ale ei, senzuale, insinuante. Mâinile care o căutau se mișcau cu ușurință, răscolindu-i simțurile. Simți cum i se strecoară sub rochie fără să poată schița nici cel mai mic gest de împotrivire.

– Asta-i legea firii, Rachel, îi spus el cu glas fierbinte. Rechinul iese întotdeauna victorios în lupta cu anemona.

Îi găsi vârful sânilor și-i atinse. Apoi se aplecă și-i mușcă prin țesătura rochiei.

– Am nevoie de tine, Rachel. Vreau să te cunosc cum ești ca femeie...

Încet, o răsturnă pe perne. Se întinse peste ea și-l simți că o dorește cu adevărat. Nu era un lucru nou pentru Rachel: toți bărbații nu se gândeau decât la așa ceva, dar cu el lucrurile erau complet diferite: îl dorea și ea. Nu i se mai întâmplase așa ceva niciodată și îi era teribil de frică, simțea că nu mai are nici un control asupra lucrurilor. Armura îi fusese străpunsă și se simțea cu totul în voia lui.

– Nu, gemu ea împingându-l. Dar buzele lui Taylor deveniseră și mai flămânde. Nu, oprește-te!

Rachel își spusese că pe ea n-o s-o poată manipula așa cum făcea cu celelalte, iar acum vedea că lucrurile se întâmplă exact pe dos. Continuă să se simtă tulburată, la fel ca și Taylor, dar conștiința de sine îi revenea încetul cu încetul. Dar asta nu dură mult timp. Niciodată nu se mai simțise atât de subjugată, aproape să cedeze. O cuprinse panica.

– Nu, îl imploră ea.

Dar el respira sacadat și avea o privire încărcată de dorință.

– Nu-ți fie frică! N-o să-ți fac nici un rău! mormăi el depărtându-i buzele.

Tresări ca mușcată de șarpe.

– Nu, țipă ea, încercând să scape.

– Ce e? Ce-i cu tine? se neliniști el, cu o voce răgușită.

Era atât de seducător cu părul negru căzut pe frunte! O parte din ea n-avea decât o singură dorință: să-l strângă în brațe și să-i cedeze. Dar spaima o chinuia. Era prea periculos. Trebuia să continue să lupte.

– Nu vreau, nu cu tine. Nu te iubesc.

Glasul i se frânse. Taylor rămase nemișcat și ochii lui negrii o țintuiau de canapea! Trebuia să-l convingă cu orice preț.

– Îl iubesc pe Karl. Nu te doresc.

Își dădu seama cât de tare putea să mintă. Nu-l iubise niciodată pe Karl, chiar dacă, din interes, încercase să se convingă de contrariu. În orice caz, nu simțise vreodată o dorință atât de intensă, sfâșietoare așa cum simțea pentru bărbatul acesta.

– Îl iubesc pe Karl, îi repetă și chipul lui Taylor se înăspri.

Se uită la ea un moment. Furia începea să-l cuprindă. Se depărtă de ea și se ridică, ducându-se spre barul instalat într-un colț. Își turnă un pahar și-l dădu peste cap.

– Karl o să se însoare cu Valima, declară el. Și dacă încerci să faci ceva ca să împiedici lucrul ăsta, o să te fac să-ți muști mâinile.

Se înălță în penumbră, teribil de impresionant. Cămașa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul gol. Rachel întoarse capul, tulburată fără de voie. Trebuia neapărat să-și stăpânească emoțiile și să scape de sub vraja lui.

Se simțea deplasată în casa aceea. Dar unde să locuiască?

– Mă duc să-mi fac bagajele, încercă ea.

El se repezi imediat spre ea.

– Nu, urlă el. Trebuie să rămâi aici. N-ai altă posibilitate.

– Cum asta? De ce aș rămâne? murmură ea disperată dându-și seama că el spune adevărul.

– Și lucrarea tatălui tău? Trebuie s-o termini. Poți să stai aici atâta timp cât ai nevoie. Dacă mă refuzi, am să interzic oricui să te găzduiască.

Rachel își puse veșmintele în ordine și neținând seama de privirea lui, ieși în grabă din încăpere.

Prea emoționată ca să ia o decizie, hotărî să amâne pentru a doua zi.

Capitolul 5

Rachel era așezată pe un bloc enorm de lavă, aplecat deasupra lagunei. Soarele strălucitor, filtrat printre degetele ei, o orbea. Își duse mâna la ochi pentru a vedea mai bine bărbatul și copilul care se zbenguiau pe plaja de dedesubt.

– Coboară, strigă Taylor. Avem nevoie de ajutorul tău.

După o clipă, încercă să-l ajute pe copil să-și prindă câinele care scăpa mereu.

Pe Rachel, spectacolul o distra de minune. Dar n-avea chef să se miște. Prefera să mediteze asupra evenimentelor din acea dimineață.

– Nu imediat. Lăsați-mă să mă mai bronzez puțin.

De dimineață, în zori, Taylor o trezise pentru a admira împreună grădina plină de rouă, care se încălzea la razele soarelui. Încă somnoroasă, îl urmase

în timp ce el culegea un braț de orhidee, ca să împodobească masa. Taylor nu făcuse nici cea mai mică aluzie la cele întâmplate în ajun.

Mâncaseră și după aceea o dusese la plajă, de unde voiau să culeagă scoicile care lipseau din colecția lui Sam Davidson. O luaseră pe un drum mărginit de o parte de palmieri și de cealaltă parte scăldat de valurile mării turcoaz. Taylor îi dezvăluise, nu fără mândrie, splendorile acestui peisaj încântător.

Acum, Rachel era perfect trează, în stare să se întrebe în legătură cu planurile pe care și le făcea Taylor vizavi de ea. Părea că făcea eforturi serioase să pară amabil și nu-i spusese nici o răutate. Totuși, se întreba dacă nu cumva îi pregătea vreo surpriză.

– Vino! Avem nevoie de o a treia persoană să punem mâna pe acest derbedeu.

Situația i se păru atât de amuzantă încât se hotărî să intre în joc. Taylor era îmbrăcat într-o cămașă albă și blugi, iar băiețașul cu niște pantaloni de baie roșii. Amândoi alergau după un foxterier care refuza să intre în mare. Băiețașul îl duse până lângă apă dar acesta se agita pe nisip fără să se poată hotărî să intre în apă. În acest moment Taylor și Rachel se apropiară de ei.

– De ce vrei să-l silești să intre în apă, dacă nu vrea?

– Joe zice că așa trebuie, răspunse Taylor, cu aerul cel mai serios din lume. Bunica lui i-a spus să-i facă baie și trebuie s-o asculte.

În cele din urmă, câinele fugi și se ascunse într-un tufiș, crezând că nu-l vede nimeni, dar coada din care dădea frenetic rămase afară. Îl înconjurară toți trei și Taylor reuși să pună mâna pe el.

– Hai cu noi, îi spuse el cățelului care i se zbătea în brațe.

Își desfăcu centura pantalonilor cu o mână. Rachel se uită instinctiv în altă parte, înroșindu-se. „Asta e! se gândi ea, am avut curajul să stau goală în fața lui și nu îndrăznesc să mă uit la el, când face același lucru!“ Tânăra femeie își întoarse capul și se uită cu ochi uimiți la Taylor, care rămăsese în slipul de baie. Se miră de gingășia cu care se purta cu cățelul, pe când îl ducea spre ocean.

– O să vezi că o să-ți placă, potaie mică, spuse el încercând să liniștească foxterierul care încetă să se mai zbată și începuse să înoate prin apă.

Joe îl prinse și-l scoase din apă lăsându-l liber pe plajă, iar cățelul începu să se scuture, udând-o pe Rachel .

– Încă nu e pregătit să câștige Jocurile Olimpice, îi spuse ea lui Taylor, zâmbindu-i călduros.

– Nu, îi răspunse Taylor, făcându-i cu ochiul, dar Joe îi poate spune bunicii lui că a ascultat-o.

Își luară rămas bun de la băiețaș, care se îndepărtă lăsându-i singuri.

– Acum, hai să te scalzi, îi spuse Taylor.

Rachel se uită fascinată la picăturile de apă care curgeau de pe genele lui negre și de pe gâtul lui puternic.

Simți că vrea să-i atingă mușchii întinși cu degetul, să-l atingă cu palmele pe pielea bronzată, răcorită de apa oceanului. Strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi intrară în carne. Taylor se apropie și-i desfăcu rochia, care-i căzu la picioare. Se trezi rămânând doar în niște bikini minusculi luați de la Lia.

– Îți place costumul meu de baie? bravă ea.

– Mult. Dar mi-a plăcut mai mult cum erai ieri. Toate femeile frumoase ar trebui să facă baie așa…

Ochii îi deveniră nostalgici.

– Ține bine minte, căci n-o să mai ocazia să mă mai vezi așa!

Iute ca fulgerul Taylor se apropie de ea și-i simți degetele pe elasticul bikinilor.

– S-o crezi tu! Încă un cuvânt și o să ajungi în aceeași ținută.

Abia aștepta să se întâmple asta. Ca și ea de altfel, în forul ei interior. Dar unde-i va duce asta?

– Credeam că vrei să te scalzi? reuși ea să articuleze.

El o mânca din ochi, căutând un semn într-ai ei. Cu mâna cu care o ținea, o apropie de el și gura-i caldă și umedă și-o puse pe a ei, explorând-o și bucurându-se de fiorii ce se simțeau crescând pe ea.

– Te doresc mai mult decât orice pe lume, îi mărturisi el strângând-o și mai tare. Dar la fel de tare doresc și să mă scald. Haide!

Și râzând dezlănțuit, îi prinse mâna într-a sa și o luară la fugă spre lagună, stârnind un curcubeu de stropi, la intrarea în apă. Oceanul se închise deasupra lor, dar imediat Taylor o trase la suprafață, iar ea se agăță de el cu disperarea înecatului. El o cuprinse ușor. Era un fel de a se juca cu focul. Știa că este o foarte bună înotătoare, dar înțelegea și dorința ei de a fi dominată așa că o strânse lângă el. Brusc, ea se desprinse și se scufundă și când se întoarse îl văzu și pe el unduindu-se ca un pește, alături de ea, atingând-o, învolburându-se în jurul ei până la epuizarea aerului din plămâni.

Ieșiră la suprafață.

– Trebuie să caut scoici, îi spuse ea roșie de efort, devenind dintr-o dată gravă. Fără să-i răspundă, el o urmă pe drumul de întoarcere. Dar ea începu să se teamă că Taylor, care mergea în spatele ei, o să încerce s-o atingă. Înțelese repede că nu reacționa rațional și își căpătă stăpânirea de sine.

– Dacă îmi spui unde se găsesc scoicile... începu ea nemaisuportând starea de stânjeneală.

– N-o să găsești nici una, dacă nu sunt cu tine, îi spuse el.

– Dar nu e nevoie... Arată-mi pur și simplu locul și nu cred să am nevoie de ajutorul tău...

– Ah! Crezi că o să-ți apară în față, că e suficient să rostești formula magică pentru a se deschide grota cu comori?

Se săturase de ironiile lui! Desigur, acum nu se mai formaliza de glumele lui dar de aici până a recunoaște că le și gustă era o distanță prea mare.

– Bine, fie. Ce trebuie să fac?

– La drept vorbind, nu știu nici eu, admise el. În insule, femeile sunt cele care fac treaba asta. Rachel încruntă din sprânceme. Nu e discriminare, dar așa e obiceiul aici. Ele adună scoicile, din care fac coliere, tapiserii și sacoșe. Melcii mari, de ghioc, ca și alte moluște mari se pescuiesc de pe fundul mării de către scufundători. Dacă vrei, mâine îi putem însoți; o să le cer să ne ducă în locurile unde se găsesc cele mai frumoase exemplare. Azi va trebui să ne mulțumim cu ce găsim pe aici.

– Cu un expert ca tine, nici nu îndrăznesc să crâcnesc! îl tachină ea.

Reveni pe plajă și își luă cele două genți, care le pregătise pentru pescuit și îl urmă pe Taylor de-a lungul plajei.

– Cea mai mare parte a scoicilor se pare că au fost așezate de mare în niște mici adâncituri. Când se retrage, acolo rămân grămezi de alge și de resturi de scoici.

– Ia te uită!

Rachel descoperi, aruncată la picioarele ei de un val, o spirală micuță colorată în negru și portocaliu.

– Uite și aici!

Se minunară de un alt melc minuscul, prețios ca o bijuterie, cu niște excrescențe ascuțite.

Pungile lui Rachel se umplură încet, încet, ea descoperind că se simte ca un copil față în față cu toate comorile oferite de natură. În ciuda caracterului științific, munca asta era foarte captivantă.

– Am adus și un album ilustrat pentru a le putea identifica. Ține punga asta. Scotoci în a ei și scoase un manual. Hai să facem o încercare cu cel roșcat, ca un leopard, care-mi place cel mai mult... Aha, am găsit! Uită-te la desen: ordinul Neogastropodelor, subramura Muricacea, familia Terebride. Doamne ce păsărească! exclamă ea înveselită.

– Îți dai seama că și restul cochiliilor sunt la fel de precis descrise? Ești curajoasă! exclamă Taylor.

Dar Rachel, exaltată de acest prim succes, nu se lăsă descurajată.

– Mulțumesc! Să încercăm un altul. Cel de aici, de exemplu, acesta alb strălucitor. Ai zice că este un castel fermecat. Dar... se uită perplexă în album, în realitate este vorba de Fusinus Nicobaricus sau de un Granulifusus Hayashi?

– Bună întrebare, comentă Taylor, încruntând din sprâncene.

– Încep să cred că n-o să fie o treabă ușoară. Cum o să reușesc să le identific pe toate? întrebă ea descumpănită.

– La muzeul din Pago Pago, poți găsi un specialist în moluște. Dacă vrei, după ce o să strângi suficiente specimene, o să mergem cu iahtul, să le vadă, îi sugeră el, urmându-i cu privirea trăsăturile obrazului și curba umerilor.

– Am destule și acum. Ce ar fi să ne întoarcem? forță ea ritmul, căci nu voia să devină slabă.

– Nu chiar acum. Ai uitat de picnic, îi explică el, luând-o de bărbie.

Așa era, Lia îl pregătise în timp ce luaseră micul dejun.

– Sunt foarte obosită, spuse ea conștientă de pericol. Poate altă dată.

– Minți. Vino cu mine, n-ai să mă lipsești de plăcerea de a mă uita la tine, într-un cadru feeric, așa cum mi-am imaginat toată dimineața!

Din curiozitate, îl urmă. Până la urmă, la momentul oportun, va ști să-l manevreze. Mica grotă pe care i-o arătă era tapisată cu ferigi, agățate de roca vulcanică, înmiresmând atmosfera cu parfumul violent al florilor exotice.

– Ce parfum paradisiac! exclamă ea, trăgând aer în plămâni.

– E parfumul Plumeriei.

Îi arătă un arbust care-i ajungea până la umeri, încărcat cu flori ceruite, semănând cu niște fluturi. Rachel își înfundă fața într-unul din aceste buchete înmiresmate. Așezară apoi mâncarea pe un șervet în carouri: pui, salată de fructe, căpșuni și pepene galben, fursecuri, totul stropit cu vin alb. Taylor scoase o cutie ce conținea ceva ca o cremă.

– Este palusami. Lia l-a preparat special pentru tine, precizând că vrea să-l mănânci à la Samoa, adică după obiceiul din Samoa. Palusami este un fel de budincă din rădăcini pisate.

Își vârî degetul în cremă și i-l întinse. Amuzată ea deschise gura și-l linse cu limba. Așteptă puțin, înainte să se pronunțe.

– Foarte curios. Prefer să-mi spun părerea mai târziu!

–Trebuie să golim cutia, altfel Lia o să fie foarte ofensată, insistă el adresându-i un surâs strălucitor, care-i punea în evidență bronzul pielii.

„Este clar! Mai întâi băiețașul, acum Lia, are grijă de toată lumea... mai puțin de Karl și Valima...“

Începură să mănânce împreună, unul lângă altul. Rachel se surprinse că, de fiecare dată când Taylor o atingea din greșeală, își dorea s-o mai atingă o dată. Simțea dorința de a se lipi de corpul lui suplu și puternic. Era îmbrăcat doar cu costumul alb de baie, cu picioarele alături de ale ei. Rachel se uită la liniile corpului lui viril. „Atenție!“ își spuse, simțind o amenințare subită.

Își puse bucata de carne pe o farfurie așezată la îndemână și cu ochii mijiți întrebă:

– Decorul acesta, toată regia asta nu sunt oare demodate?

– La ce regie te referi, de fapt?

– La asta, spuse ea, arătând locul cu un gest amplu. Mă faci să mă gândesc la un rege; toți te privesc cu respect și muncesc pentru tine. Ai zice că suntem în evul mediu.

– Regreți că n-ai așa ceva la Dallas, nu-i așa? o ironiză el. Ar fi atât de simplu să conduci Petrol Davidson, în asemenea condiții.

– Ce știi tu despre viața mea?

Era mirată pe bună dreptate, fiindcă nu rostise numele societății în prezența lui.

– Câteva amănunte doar. Reputația ți-a luat-o înainte, Rachel. Un pic de vin?

Ea avu impresia mută că el vrea să schimbe subiectul. Dar de ce? Motivele îi scăpau.

– Cu ce te ocupi Taylor?

– De ce mă întrebi? Ai să-mi dai niște idei cum să-mi petrec timpul?

Părea că el nu voia să reia duelul verbal pe care-l avuseseră în seara precedentă și deliberat încerca să dea discuției o turnură glumeață.

– Absolut deloc. Mă întrebam cum îți câștigi existența. Să nu-mi spui că plimbându-te pe plajă.

– N-am chef de așa ceva acum. Se apropie de Rachel care încercă să se îndepărteze. Ceva la care m-am gândit mult timp, care mi-a luat mult timp și care mă va preocupa de aici încolo mai mult decât orice, încheie el privind-o insistent.

– Păcat!

– Nu-i așa?

O strânse lângă el și-i exploră cu buzele scobitura umărului. Ea simți cum amețește și nu reuși să-și dea seama dacă e din cauza corpului lui tare ca o stâncă ori din cauza parfumului emanat de plumeria.

– Nu ești cinstit! Știi că nu vreau s-o luăm de la început.

– Prea târziu, murmură el, înfigându-și degetele în părul ei blond. Ceea ce dorim voi nu contează, se întâmplă și nu putem face nimic.

Rachel se uită la ochii lui parcă cuprinși de cețuri. Despre ce vorbea? Se simți puțin neliniștită. Buzele lui Taylor îi atinseră bărbia și coborâră pe curbura gâtului. Pentru o clip, se afundă în căușul unde-i palpita pulsul, mângâindu-i proeminența pieptului. Fiecare din sărutările lui stârnea în ea fiori asemănători undelor de lumină.

– Nu, te rog, se rugă ea, cuprinsă de frică.

– De ce ți-e frică? Cu siguranță, nu să faci dragoste... Nu o femeie ca tine... cu un asemenea corp splendid... făcut parcă pentru asta...

– Nu mi-e frică de nimic, gâfâi ea, închizându-se în ea însăși. Bărbații spun același lucru până își ating scopul.

– Deci, asta e. Nu dai bărbaților ce îți cer. Și atunci, cum obții ceea ce dorești?

– Nu-ți face griji pentru mine. Știu ce să fac ca să obțin ce vreau.

– Nu te cred. Nici măcar nu știi ce vrei.

Avea dreptate. Rachel nu mai știa ce să facă. În orice caz, dacă i s-ar fi dăruit, ar fi devenit foarte vulnerabilă și nu se punea problema de așa ceva.

Se întoarse spre el, dar constată cu surpriză că se îndepărtase! Luase o bucată de fir de pescuit uitată acolo și o tăia cu bricegul.

– Nu-ți fie teamă, nu sunt sugrumătorul din Samoa, dacă asta te preocupă! îi spuse el calm.

Un spin dintr-un arbust din apropiere îi servi drept ac. Îl legă de firul de naylon și culegând una câte una flori de plumiera, confecționă un colier parfumat. Rachel se miră văzând că un bărbat atât de energic putea umbla cu florile cu atâta delicatețe.

– Dacă refuzi ceea ce ți-am oferit în felul meu, măcar acceptă să te supui obiceiului locului. Ridică-te.

Ascultătoare, își plecă fruntea, ca un vasal în fața suveranului și se pomeni împodobită cu acel colier înmiresmat.

– Iată-l stându-ți la gât. Și acum, un sărut.

Ea îl împinse.

– E un șantaj?

– Exact. De cea mai bună calitate, triumfă el.

Cum să-l refuze, când până și buzele ei fremătau de dorință.

– Hai Rachel, dă-mi un sărut. Ai mai făcut-o.

Împinsă de un îndemn lăuntric incontrolabil, se lipi de pieptul lui musculos și începu să-l acopere de sărutări. Se lipi de corpul bronzat al bărbatului, mângâindu-i spatele cu degete febrile. Taylor își vârî

mâinile sub maioul ei, mângâindu-i coapsele rotunde. Era pe punctul de a-i ceda acestui bărbat care știuse să-i arate atâta senzualitate.

Din depărtare, se auzi un fluierat. Rachel nu-i dădu nici o atenție, dar Taylor se desprinse de ea parcă regretând.

– Mă cheamă, murmură el mângâind-o pe păr. Le-am spus să mă cheme după ce repară etuva. Trebuie să le răspund, altfel o să vină să mă caute, îi explică el cu reținere.

Rachel nu avea de făcut decât un singur gest pentru a-l reține lângă ea. Dar îi fu rușine să meargă până acolo.

– O să mă aștepți să mă întorc, nu-i așa? se interesă el, putându-se deslușI decepția din glasul lui. Trebuie să controlez personal cum au făcut reparația. Așteaptă-mă, te rog.

Se depărtă cu pași mari.

Capitolul 6

Rachel se uită după el până ce se pierdu în pădurea de mangotieri. Buzele ei pline schițară un surâs încărcat de tandrețe. Inima îi bătea să-i spargă pieptul; simțea o sfârșeală plăcută. Deodată se auzi un foșnet din tufișuri. Se întoarse.

– Am crezut că n-o să mai plece vreodată! Karl apăru din junglă și intră în grotă, alături de ea.

– Ce faci aici? se indignă Rachel. Își dădu brusc seama că orele acelea paradisiace o făcuseră să uite de realitate și de dificultățile ei.

– În orice caz, voi doi ați ajuns foarte repede cei mai buni prieteni din lume! Presupun că n-ai înțeles în ce cuib de viespi ești pe cale să intri...

– Ce făceai aici, ascuns prin tufișuri? Strigă ea ea, revoltată. Ne spionai?

– Nu, bineînțeles că nu, protestă el dezgustat. Te căutam și v-am zărit când vă îndreptați spre grotă, tu și Taylor. Am așteptat pe malul apei până când a plecat... Dar tu ce ai făcut în timpul ăsta?

Rachel își aminti că n-are nici un drept asupra ei. La urma urmei, se însura cu alta!

– Crezi sau nu, am stat la picnic, îi răspunse distantă. Taylor m-a ajutat să caut scoici pentru colecția mea.

– Rachel ...

Se apropie de ea cu ochii aprinși, ca atunci când era nebun după ea, la Dallas.

– Trebuie să vorbim. Nu poți să-l lași să te stăpânească așa.

– Nimeni nu mă are în proprietate! Și mi-ar plăcea să-mi explici povestea cu Valima. Vrei într-adevăr să te însori cu ea?

El își îndreptă privirea spre reciful crenelat cu spuma valurilor.

– Cred... Eu... noi aranjasem deja asta, dar acum și cu problema copilului...

Spaima o cuprinse, ca un păianjen negru care o sufoca cu labele lui înghețate.

– Este al lui Taylor, nu-i așa?

– Cum ai ajuns la concluzia asta? o întrebă el surprins.

Ea ridică din umeri.

– Este foarte evident, după discuția de aseară de la masă. Dar nu înțeleg de ce te crezi obligat să repari greșelile făcute de el. El este răspunzător, nu tu.

– Țin mult la Valima, răspunse el cu o voce abia auzită.

– Până într-atât încât să-ți asumi o falsă paternitate? În timp ce bărbatul ăsta este în toată puterea și în stare să-și poarte singur de grijă?

– Ascultă Rachel, să-i lăsăm pe Valima și pe copil. N-am venit să discutăm despre asta.

Dar Rachel se enervase. De ce atitudinea asta servilă față de Taylor? De ce stătea Karl pasiv, fără să încerce să se opună? Ce dorea de fapt, acum?

El îi puse mâinile pe umerii catifelați și o privi cu multă sinceritate.

– Îmi fac griji în legătură cu tine. Nu vreau să fii rănită.

– Eu, rănită? i-o tăie ea cu un râs scurt. Nu știi că Rachel Davidson este invulnerabilă? Este îmbrăcată în oțel și are inima de piatră.

– Știm amândoi că reputația asta este falsă! Ești de fapt o fetiță cu inimă iubitoare, care se apără cu o carapace, îi spuse el cu gentilețe, dar Rachel se strâmbă. Trebuie să pleci de aici, Rachel, urmă el neliniștit dintr-o dată. Dacă mi-aș fi imaginat că o să treacă atât de repede la atac, aș fi insistat să vii cu noi aseară.

Karl să insiste? Era incapabil de așa ceva, știa prea bine. Era cam târziu să încerce să pară temerar în fața ei.

– Sunt dezolat, Rachel, că lucrurile s-au întâmplat așa. Dacă aș fi știut că o să vii...

– Poți să fii mai limpede, te rog?

– O să încerce să te ia în căsătorie. Trebuie neapărat să pleci.

– Nu fi ridicol, îi spuse ea cu voce slabă, în timp ce o stare de surescitare curioasă o cuprindea cu încetul.

– Dar ăsta e adevărul. Am înțeles asta aseară. Când am venit aici, sunt câțiva ani de atunci, mi-am pus fotografia ta pe comodă. Taylor a văzut-o și m-a întrebat despre tine. După ce i-am explicat cine erai, că tatăl tău poseda o societate petrolieră, a fost și mai interesat. Chiar prea interesat, insistă el, cu ochii căprui ațintiți asupra lui Rachel. Apoi, de fiecare dată când venea pe la mine, îmi punea întrebări despre tine, despre Davidson Petrole, mai ales despre societate, de altfel...

Rachel simți cum i se strânge inima. Dar voia să știe adevărul.

– Are mari necazuri cu banii. Ți-am explicat deja.

Ea își aranjă tivul rochiei de plajă și își scutură rămurelele care se agățaseră de ea.

– Și ce-i cu asta? N-avem toți greutăți cu banii?

– Desigur, mormăi el. Dar nu oricare dintre muritori posedă o insulă întreagă, a cărei populație să depindă de el pentru a supraviețui.

– Ah, bine!

– Da. Dacă recolta de copra aduce bani, atunci venitul celei mai mari părți a populației va crește și el.

– Și crezi că specializarea asta e periculoasă?

– Mai mult ca sigur. Piața de copra nu mai e ce a fost. Este din ce în ce mai restrânsă. Taylor are tendința să dea vina pe mine. Dar este evident că arborii sunt prea bătrâni și că încă de pe vremea tatălui său n-au mai fost înlocuiți, deși ar fi trebuit. Încercăm să recuperăm timpul pierdut, dar până să putem recolta, trebuie să treacă ani.

Vântul răsfira părul pe fața lui Rachel. Și-l îndreptă cu mâna și dădu capul pe spate.

– Încerci să mă faci să cred că până atunci are nevoie de bani?

– Nu e numai asta. Sunt și călătoriile lui... au început de când lucrurile s-au agravat. Înțeleg că avem nevoie să uităm de necazuri. Dar noi ceilalți, aici, am duce-o mai bine dacă și-ar căuta uitarea în alcool și nu în cazinourile din Las Vegas ori Monte Carlo.

– Joacă?

– Este o presupunere, dar el n-a dezmințit-o, așa cum te-ai fi așteptat. Este totalmente pe drojdie. Știe că tu ai o moștenire enormă și nu dorește decât un singur lucru: să pună mâna pe ea.

Bineînțeles că și ea bănuise asta. Taylor părea tot timpul preocupat de un scop secret. Avea nevoie de bani și iată că ea venise cu ei. Valima și copilul fuseseră un obstacol, dar îl îndepărtase repede, utilizându-l pe Karl, care-l asculta orbește.

„Dar, nu! se revoltă ea. Este de neconceput!“. Intuiția n-o putea trăda atât de tare. Karl se lăsa purtat de imaginația lui bogată! Taylor nu-i lăsase impresia că i-ar fi vânat moștenirea, ci mai degrabă pe ea însăși. Chiar îi precizase brutal ceea ce dorește. Iar despre căsătorie nici nu era cazul să discute.

– Nu-ți face griji, Karl, spuse ea afectuoasă. Îi cunosc pe vânătorii de zestre și cred că Taylor nu este de temut.

– Este uneori dur și inflexibil! O să simți și tu dacă mai stai pe aici... O să-i telefonez lui Jeeter ca să trimită un vapor. Când o să ajungi în Pago Pago, o să vin și eu acolo.

De ce ar fugi pe ascuns, mai ales cu acest bărbat care se însura cu o altă femeie?

– Cred că am să mai rămân câteva zile. Vreau să caut singură scoicile. Am intenția să completez cartea tatălui meu. Mă simt foarte aproape de el, aici și acum!

– Dar poți s-o faci la fel de bine și în Pago Pago, insistă Karl, contrariat. Acolo e un muzeu, fotografii...

– Știu. O să trec pe acolo când o să plec. Dar până atunci prefer să culeg singură scoicile, așa cum făcea și tatăl meu.

Începuse să înțeleagă pasiunea lui Sam Davidson. Și asta datorită lui Taylor... Triumfătoare, exclamă:

– Taylor m-a dus spre recifuri; cunoaște locurile unde se găsesc cele mai minunate exemplare.

– Ești înnebunită după el! izbucni Karl, izbind cu piciorul într-o piatră.

– Absolut deloc! În orice caz, sunt suficient de mare ca să știu singură ce am de făcut. Văzu că-l rănise. Ascultă, am făcut drumul până aici fiindcă aveam nevoie de un prieten. După tot ce mi-ai spus la Dallas, după tot ce mi-ai scris... am crezut că ne vom înțelege împreună. Dar acum știu că n-ar fi mers. Și o știi și tu foarte bine: nu suntem făcuți unul pentru altul.

„Cum m-am schimbat!“, își spuse ea. Până la urmă determinarea care o adusese în Samoa îi dispăruse cu totul. Când se gândea la testamentul tatălui ei, care

voise să se mărite înainte de douăzeci și cinci de ani, găsea că totul este o formalitate plictisitoare. Și, în plus, nu Taylor, ci ea avea nevoie de cineva apropiat.

Ce ar fi spus Karl dacă ar ști adevărul? dacă ar ști că dorise să-l folosească pentru a-și realiza planurile și a-l face complice la ele, ca să conducă împreună Petrol Davidson? Sărmanul băiat! Nici nu bănuia pe lângă ce noroc trecuse! Și-l scăpase! Totuși, o umbră întuneca tabloul...

– Și, în plus, o să te însori cu Valima.

„Și iei asupra ta și copilul lui Taylor", se gândi ea, fără s-o spună. Dar amândoi o gândeau în clipa aceea. Karl părea distrus.

– Nu-ți face probleme, dragul meu. Nu mă voi lasa exploatată.

„Nu cum faci tu, mai adăugă ea în gând, mergând până acolo încât să accepți să te însori cu amanta stăpânului și să-ți asumi paternitatea copilului făcut de el!".

– Într-adevăr, Karl, nu e cazul să-ți faci griji pentru Rachel. Tresăriră amândoi la auzul vocii glaciale. Știe perfect să-și apere interesele...

Nu-l auziseră pe Taylor venind și se simțeau teribil de jenați, ca doi infractori prinși în flagrant delict.

– De ce te-ai întors atât de repede? întrebă Rachel, furioasă că se simțea vinovată fără motiv.

Își regretă imediat întrebarea.

– Chiar așa, de ce? comentă Taylor, ascunzându-și cu greu furia. După toate aparențele, nu vă așteptați să mă revedeți.

Încruntă din sprâncene și cu o figură sumbră, i se adresă lui Benson:

– Te credeam la Tau'u, unde mi-ai spus că te duci să aranjezi lucrurile. Dar, întorcându-mă aici, ți-am văzut echipa pescuind lângă recifuri.

Nu-l pierdea din ochi pe cel pe care-l numise directorul plantației. Chipul lui, parcă tăiat în granit, exprima o furie incredibilă. Aștepta, fără îndoială, explicații. Karl aruncă o privire rugătoare către Rachel și apoi către patronul său.

– Am lucruri mai importante de pus la punct, mormăi el. Dar nu-ți fie teamă, o să mă ocup și de Tau'u.

– Nu-mi e teamă, îi răspunse Taylor arborând un surâs glacial. Știu exact la ce să mă aștept din partea ta.

Karl păru să se alarmeze la aceste cuvinte încărcate de subînțelesuri. O să fie concediat? Văzând că a pierdut partida, bâlbâi o scuză stângace:

– Am vrut doar să vorbesc cu Rachel. Nu e nimic rău în asta.

Fără să mai aștepte replica lui Taylor, se întoarse pe călcâie și o luă din loc. Jungla se închise imediat în urma lui. Taylor se întoarse spre Rachel .

– Bănuiesc că n-am reușit să mă fac înțeles. Îți interzic formal să-l mai vezi pe Karl!

Rachel se aștepta la altceva, dar auzindu-l vorbind atât de autoritar, simți cum o cuprinde exasperarea.

– Un moment, te rog! îi spuse ea iritată. Sunt liberă să-mi aleg stilul de viață și să vorbesc cu cine-mi place. N-ai dreptul să-mi controlezi faptele și gesturile, ca un mic dictator!

– Ba da! Pot s-o fac, îi răspunse Taylor, cu chipul schimonosit de un surâs răutăcios. Ai uitat că insula asta îmi aparține?

– Poate că e insula ta, dar eu nu sunt sclava ta, îi șuieră ea, ridicându-și fruntea. Ești liber să-i reduci pe ceilalți la stadiul de animale domestice... dacă nu e altcineva să le hotărască soarta... Dar asupra mea n-ai nici un drept!

– N-ai înțeles nimic, Rachel , îi spuse el apropiindu-se de ea și prinzând-o de bărbie. Văd că sunt obligat să-ți fac o demonstrație.

Ea începu să se teamă cu adevărat. Se aflau singuri, într-un loc încântător... fără ca cineva să-i poată auzi.

– Nu va putea nimeni, niciodată, să mă constrângă să fac ceva, mârâi ea printre dinți. Au încercat unii să mă supună voinței lor, dar s-au pocăit foarte repede. Mă voi apăra întotdeauna cu toate forțele mele!

El întinse mâna și luă un pumn de flori de la gâtul ei. Fără să-și dezlipească ochii de pe ea, le strivi și le aruncă pe pământ.

– Ei bine, atunci luptă-te, Rachel! Încearcă să reziști la așa ceva...Și își apăsă buzele peste ale ei. Totuși, Taylor se folosea de puterea lui de seducție, nu de brutalitate. Rachel încercă să se zbată, dar el o cuprinse cu brațul și o strânse la piept. Mai putea ea să-i reziste? Nu mai avea putere. Buzele lui care le mângâiau tot mai insistent pe ale ei, într-un balet amețitor... Inima îi bătea să-i spargă pieptul și, înnebunită, își dădu seama că nu vroia ca Taylor să înceteze. Uită de tot, simțindu-se ca în mijlocul unei furtuni. De fiecare dată când bărbatul o atingea, se simțea ca fulgerată. Se abandonă cu totul, renunțând la orice rezistență.

Ochii lui negri ca smoala se fixară asupra ei, exprimând triumf. Dar lui Rachel nu-i păsa, deoarece știa că accepta înfrângerea.

Cea mai mică mângâiere a acestor mâini virile o făceau să tremure ca o frunză în vânt. Cu infinită tandrețe, el îi scoase costumul de baie. Se lungi lângă ea și-i răsfiră părul de aur. Pielea lui bronzată vibra în soarele strălucitor.

Rachel îi citi în priviri o dorință intensă.

Îi simți palmele cuprinzându-i sânii și-l simți lipindu-se de ea.

– Am impresia că n-am să mă satur niciodată. Îmi este tot timpul foame de tine.

Îi mângâie coapsele cu multă blândețe. Îi atinse și ea cu degetele corpul musculos pe când o răsturna spre el sub el. Numai Taylor știuse s-o facă să se cunoască pe ea însăși.

– Rachel, gâfâi el, acum ești a mea.

Îl simți greu deasupra ei.

– Ne vom căsători, Rachel.

Un val de frig teribil o cuprinse dintr-o dată. Se încordă până la ultima fibră: ce-i spusese Karl se adeverea! Taylor încerca s-o ia în căsătorie, nedorind altceva decât banii ei. Nu vedea în ea decât o moștenitoare bogată cu a cărei avere putea să-și realizeze ambițiile...

Taylor simți schimbarea care se petrecea cu ea și se ridică într-un cot.

– Ce e?

– Să ne căsătorim?

– Să nu mai vobim de asta, protestă el, lipindu-se de ea, dar Rachel se feri din îmbrățișare.

– Nu. Vreau explicații. Ce-i povestea asta cu căsătoria? se indignă ea.

– Mă gândeam că toate femeile n-au decât un singur gând: să se mărite, spuse el, parcă ofensat. Am crezut că asta te va face mai fericită.

– Absolut deloc. Era mult mai bine înainte să vorbești despre asta.

Amândoi înțeleseseră că vraja se destrămase. Destinul părea că se încăpățânează să fie împotriva lor.

– Erai dispusă să-l iei de bărbat pe Karl... dar acum nu se mai poate. Dacă ești de acord îl pot înlocui eu, murmură el, mângâindu-i obrazul. Să nu-mi spui că ești mai atrasă de Karl decât de mine...

Se degajă complet de brațele care o înlănțuiau. De frică să nu spună da, după tot ce descoperise, prefera să dea bir cu fugiții.

„Soții sunt prizonieri de război“, declarase el, nu cu multă vreme în urmă. Nu era decât un singur lucru care putea să-l facă să-și schimbe părerea: banii. Karl nu se înșelase. Locul ăsta nu era, cu siguranță, unul potrivit pentru ea.

Capitolul 7

– Doamne, ce dor o să-mi fie de camera asta!

Rachel stătea așezată pe pat, contemplând cu inima frântă decorul fermecător în care locuise atât de puțină vreme.

Curând o să fie la Dallas. În loc să se întoarcă triumfătoare, va trebui să înfrunte sarcasmele lui Wayne. Fără un soț, nu putea pretinde directoratul societății, pentru că nu era principala acționară.

Crezuse că-și poate cumpăra un soț, că putea inventa o iubire. Ce nebunie! Dacă nu există pasiune sinceră, ea nu putea rezista. Dragostea liberă este dincolo de lucrurile astea și ea este cea care alege și determină, nu individul. Și te poate distruge, fără milă.

Rachel scoase un suspin de regret. Taylor Winfield. Singurul bărbat pe care-l iubise, cu care, poate, s-ar fi căsătorit... Nu mai era decât un vis imposibil.

Își scoase valizele și începu să împachetese.

– Pot să vă ajut? exclamă Lia care apăru surâzătoare. Nu plecați, nu-i așa? Unde vă duceți? urmă ea, dintr-o dată nefericită.

– Trebuie, Lia. Totul este pierdut pentru mine. Plec.

– Se întâmplă să fie foarte dur, uneori. Știți poate că are mai multe necazuri decât noi toți la un loc. Amintiți-vă, atunci când vă va trata cu asprime, îi explică ea, ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Și tu îl consideri într-adevăr ca pe un stăpân și domn! Karl mi-a explicat că Jeeter poate trimite un vapor să mă ia de aici. Poți să-mi spui cum să dau de el? îi ceru ea, enervată de toate amănuntele practice ale plecării ei.

– Bine, mă ocup eu... dacă sunteți absolut sigură că vreți să plecați...

– Excelent! răspunse Rachel, îngrămădind furioasă o rochie în geanta de voiaj.

– Credeam că vreți să culegeți scoici pentru cartea dumneavoastră!

– Am cules deja un număr destul de mare. Hotărât lucru, pe aici veștile umblă repede! La Pago Pago voi merge la conservatorul muzeului. Asta o să fie de-ajuns.

Adolescenta o privea abătută. Se atașase în mod vizibil de Rachel și ideea de a o vedea plecând pentru totdeauna o tulburase.

– Hai să-ți arăt ce am descoperit în dimineața asta, spuse Rachel, dorind s-o facă să-și mai uite amărăciunea.

Își goli sacul pe cuvertura patului și rămase uimită.

– Oh, nu!

Scoicile, strălucitoare sub apă, își pierduseră culorile, acum după ce se uscaseră. Erau aproape toate albe murdar cu striații brune. Lucrurile, ca și oamenii, o decepționau din ce în ce mai mult. Karl, prin slăbiciune, Taylor prin materialism. Până și aceste micuțe animale...

– Domnul Winfield ți le-a arătat? se interesă Lia, râzând pe sub mustață. Nu știe nimic. La noi numai femeile știu să le aleagă. Bărbații habar n-au.

– Mulțumesc, o să țin minte pentru data viitoare.

– Ați cules scoici moarte. Ca să-și mențină culorile, trebuie pescuite vii. Chipul Liei se lumină. Haideți! Știu eu un loc!

– Imposibil! Trebuie să-mi fac bagajele, îi replică Rachel care ezită la gândul să se întoarcă acasă cu coada între picioare.

– O să vă ajut și eu când ne întoarcem. Haideți. Altfel n-o să găsiți niciodată ce căutați. N-o să ne ia prea mult timp.

Propunerea era prea tentantă. Rachel se uita la valiza care zăcea pe pat. „La urma urmei, ce am de pierdut?“ se gândi ea.

– Hai să mergem! se decise, cucerită de entuziasmul adolescentei.

Ajunseră curând pe o cărare nisipoasă. Tânăra femeie o urmă pe Lia minunându-se cum reușește aceasta să meargă desculță printre pietrele ascuțite. Era extrem de grațioasă îmbrăcată în stofa multicoloră care-i înconjura șoldurile.

– Am ajuns.

Erau la marginea junglei, la malul unui mic golfuleț, protejat de reciful de corali, de care valurile se spărgeau, înspumate. Apa era limpede, ca o oglindă în care se reflecta soarele portocaliu. Nu se auzea nici un zgomot.

– Aici se ascund, la apă liniștită.

Intrară în apa caldă a lagunei, până la mijloc.

– Dar e plin de alge, la fund! se plânse Rachel. În locul unde am fost cu domnul Winfield era numai nisip curat.

Lisa se uită la ea.

– Speciile astea trăiesc printre alge, la fund! Acolo își găsesc hrana. Pe plajă nu e nimic de mâncat, după cum știi.

Rachel o imită pe fată și își vârî mâna în ghemul de alge și-l pipăi cu grijă. După câteva momente, descoperi un specimen foarte interesant.

– Uite! strigă Rachel scoțând un melc cât pumnul cu vietatea încă vie în el.

– Înveți repede! comentă Lia. Specia asta nu e ușor de găsit. De obicei, trebuie să te scufunzi până lângă recif ca s-o găsești.

Pescuiră mai bine de o oră, și în curând erau în posesia unui mare număr de scoici alese. Se dovedi că cea mai frumoasă era cea pe care Rachel o găsise prima. Lia o ajută apoi să inventarieze comoara, explicându-i cum se numesc în limba locală și arătându-i cum se folosesc la confecționarea colierelor.

Rachel își aminti cu strângere de inimă cum ea cu Taylor petrecuseră atâtea momente fericite încercând să catalogheze atâtea piese. „Acum, totul s-a sfârșit“, suspină ea.

– O să fiți surprinsă, dar cele mai frumoase sunt cele care nu fac cine știe ce impresie, atunci când sunt pescuite. Trebuie mai întâi opărită vietatea dinăuntru și apoi curățate cu peria.

– O să găsim vreodată un melc „gloria mărilor“ Lia?

– Nu, îi răspunse aceasta, îngândurată dintr-o dată. Sunt oameni care colecționează așa ceva... Dar sunt foarte periculoși. Au un ac care e încărcat cu o otravă mortală.

– Taylor spune că tatăl său are așa ceva.

– Știu, și i-am și văzut, spuse fata zgribulindu-se.

Înainte ca Rachel să o mai poată întreba ceva în legătură cu subiectul legat de acești faimoși ucigași, un sunet cavernos se auzi dinspre junglă.

– Chemarea melcului... Matai ne cheamă, explică tânăra indigenă cu ochii strălucitori. Trebuie să veniți! O să fie bucuros să vă întâlnească!

Rachel ezită. Mai trebuia să-l sune pe Jeeter.

– Cine este „matai"? se interesă ea.

– Este șeful, unul dintre ei. Fiecare sat are doi. Unul se ocupă cu discursurile, celălalt cu munca și cu realizările.

– Aha... Regele și primul ministru... într-un sistem parlamentar. De ce n-aș merge? Nu știu nimic despre modul vostru de viață.

O luară de-a lungul malului până dădură de o lagună liniștită, mărginită de ierburi înalte. Case cu acoperișuri din frunze de palmier se înălțau împrejur, iar o mulțime de copii, de găini și de câini completau decorul deosebit de animat. Lia o duse spre o clădire mai impozantă.

– Nu poți apărea în fața lui „matai" în costum de baie. Ar fi indecent.

Și Lia o duse spre o colibă unde un grup de tinere fete le dădură o bucată de stofă verde pe care Rachel și-o înfășură în jurul coapselor.

În momentul acela, lângă ele se ivi o siluetă grațioasă. Rachel o salută mașinal pe Valima; frumusețea și eleganța acestei femei o impresiona în mod deosebit.

– Bună ziua, îi răspunse aceasta. Vă place insula noastră?

– Foarte mult, îi răspunse Rachel, vag neliniștită.

Valima se uită la corpul ei.

– Se vede că nu sunteți de pe aici. Ar fi mai bine să vă îmbrăcați cu haine europene.

– O să-mi amintesc de sfatul dumneavoastră, îi replică politicos Rachel, mușcându-și buzele: un scandal ar fi fost inutil.

– Foarte bine. Sper că n-o să mai întârziați pe aici: așa lucrurile o să revină la normal.

Și cu aceste cuvinte se depărtă, deosebit de grațioasă.

Rachel, insultată, închise ochii. Lia scoase un râs ușor.

– Situația este normală după ea, atunci când toți bărbații stau cu ochii după ea. Nu băgați în seamă ce spune!

Rachel făcu eforturi să uite de incident. Intrară într-o colibă cu podeaua ridicată.

– Nu trebuie să treceți prin centru, ocoliți-l, îi șopti Lia.

Rachel își scoase sandalele și o urmă pe fată. Tapiserii magnifice, brodate cu pene erau așternute pe jos. Bărbați cu pieptul gol și femei cu fuste multicolore și bluze subțiri stăteau așezați, surâzând.

– Trebuie să strângeți mâna fiecăruia în parte, îi spuse Lia care o prezentă tuturor.

Matai era de o corpolență impunătoare. Îi adresă lui Rachel un surâs strălucitor.

– Rămâneți pe insula noastră? Ați venit în Legi să locuiți și noi suntem bucuroși să vă urăm bun venit.

Gândindu-se că e inutil să corecteze adevărul asupra planurilor sale, Rachel se mulțumi să surâdă și strânse mai departe mâinile care i se întindeau. Apoi, cele două se așezară cu picioarele încrucișate, pentru că era o ofensă să rămâi în picioare în fața șefului. „Câtă etichetă și ce complicată! Măcar de n-aș face vreo gafă!“

– Se bea kava înainte de masă. Vi se va servi prima, fiindcă sunteți invitata de onoare. Un detaliu: nu începeți să mâncați înainte de binecuvântare.

Tânăra își aminti că băștinașii erau creștini, pentru că văzuse în sat o biserică având o clopotniță albă. Taylor îi explicase că duminică ziua era de odihnă și sărbătoare. Nimeni nu muncea și toți sătenii asistau la slujba care dura toată dimineața.

Kava, băutura tradițională, servită în vase mici de pământ ars, mielul și fructele exotice i se părură lui Rachel delicioase... Acum ajunseră la palusami pe care se pregătea să-l deguste, dar Lia o prinse de cot.

– Uitați cine e acolo!

Din mulțime se desprinse o siluetă înaltă: Taylor tocmai strânsese mâna lui matai. Îl văzuse cum se apropie și rămase ca de piatră, incapabilă să mai mănânce. Se așeză alături de ea și așteptă să-l salute.

– Stai calmă, îi spuse încet. Nu riști nimic aici.

Lia dispăru discret cu sacii cu scoici, nefăcând nici cel mai mic gest în sprijinul lui Rachel .

– Nu, n-o să pleci așa de repede. Nici nu se pune problema, continuă el, ca și când i-ar fi citit gândurile. Trebuie să aștepți ca bătrânii să vină să-și ia la revedere.

Resemnată, Rachel încercă să fie mai puțin încordată. Ceremonia își urmă cursul și când se termină, afară se făcuse noapte. Se ridică și o luă spre plajă.

– Nu așa repede!

Iarăși tipul ăsta îngrozitor! Se feri de mâna care i-o puse pe umăr.

– Am văzut o valiză pe pat!

– Văd că mă spionezi!

– Nu. Te-am căutat pur și simplu.

– Credeam că ai înțeles că nu mai vreau să te văd.

– Ba da. Dar nu vreau să cred.

Pentru el era un prilej nemaipomenit! Rachel n-avea cum să-i scape în noaptea întunecată. Tremura toată și Taylor o luă în brațe. Îi murmura cuvinte de dragoste și ea îi simțea suflarea pe obraz.

– N-am nevoie de compania ta! îi spuse ea. Pot să mă întorc și singură.

– Desigur, dar cum o s-o faci în starea în care te afli?

Ea se clătină, aproape să cadă, așa că trebui să-i accepte ajutorul. Oricum ar fi făcut, ieșea rău!

– Spune-mi ... De ce vrei să pleci?

– Cred că e cea mai bună soluție.

– Nu. N-o să pleci. Nu-ți dau voie.

Se găseau față în față. Taylor o ținea de umeri, cu palmele fierbinți.

– Nu poți tu să iei decizia asta, îi spuse ea. Nu mă privește decât pe mine.

– Mă privește și pe mine. Dar din păcate, deciziile pe care le luăm fiecare în parte se bat, sistematic, cap în cap.

– Taylor, te rog să înțelegi. Am venit în Samoa să mă căsătoresc cu Karl. Tu mi-ai dat toate planurile peste cap. De ce aș mai rămâne?

El îi răvăși părul cu palmele.

– Ca să mă iei de bărbat.

Inima îi sări din piept. Se clătină pe picioare.

– Tu nu ești Karl... spuse ea ca să se apere.

De data asta, reuși să-l rănească. El îi dădu drumul imediat.

– Nu-l iubești. Atunci, de ce îmi servești pretextul ăsta?

„Ca să mă apăr de tine“, se gândi ea, fără să-i mărturisească. Dar Taylor păru că a înțeles.

– De ce ți-e frică de mine, Rachel ?

– Nu-mi este frică. Dar am venit să mă mărit cu Karl. Nu mai este posibil, așa că am hotărât să plec.

Luna plină sfâșiată de crengile copacilor îi lumina fantomatic. Taylor se apropie de ea.

– Dacă voiai asta, de ce ai așteptat patru ani?

O apucă de braț și Rachel își mușcă buzele de durere: degetele lui îi strânseră carnea fină și o țintuiră în loc. Se uită drept în ochii ei.

– Nu-ți vine să crezi, nu?

– Nu. Și vreau o explicație... Hai, spune. Când a venit aici, Karl era înnebunit după tine. Toată ziua vorbea despre tine. Dar tu păreai că nu ești interesată decât de Petroles Davidson. Și că în rest... consideri că n-are rost să-ți pierzi vremea cu un simplu muritor.

Rachel încercă să se elibereze, dar el era neîndurător, și își strânse menghina degetelor. Nu știa ce o doare mai tare, cuvintele bărbatului sau strânsoarea brutală.

– Asta te deranjează? Am înțeles că-ți place să conduci. Și că societatea aia e jocul tău preferat.

Îi ridică bărbia și ea îi remarcă ochii care-i scăpărau în lumina lunii.

– Ce s-a întâmplat? Tatăl tău a murit acum doi ani. Îți scapă printre degete directoratul societății?

– Nu știi nimic... Nu știi ce înseamnă să muncești până la epuizare ca să obții ceva.

Rachel regretă că-i făcuse mărturisirea asta. Dar ce să facă? Nu putea să-l mintă pe acest bărbat.

– Crezi... Îmi dau seama că nu mă cunoști deloc, Rachel, o ironiză el.

Simți o dorință nebună să-și pună capul pe pieptul lui puternic.

– Așadar, ai pierdut directoratul la Petroles Davidson și te-ai hotărât să duci o viață de hoinară, împreună cu Karl. Mă înșel? o zeflemisi el, ceea ce o scoase din sărite.

– Ba deloc. Tatăl meu voia să mă căsătoresc cu un bărbat care să mă susțină atunci când o să am de luat decizii importante. I se părea că nu pot să mă descurc singură. Așa că a hotărât prin testament, să mă mărit înainte de douăzeci și cinci de ani. Dacă nu, o să primesc doar 25% din acțiuni și vărul meu 50%.

– Și în curând o să faci douăzeci și cinci de ani?

– Da, recunoscu ea.

Gluma pe seama ei o simțea după cum o legăna în brațe ca pe un copil.

– Voiai să-l iei pe Karl de bărbat fiindcă știai că o să te lase să faci ce vrei. Dintr-o lovitură, te așezi în capul mesei și demontezi și capcana tatălui tău... Nu-i așa?

Portretul pe care i-l făcuse i se păru cam cinic. Dar trebuia să admită că avea suficientă voință să poată face tot ce spusese el. Și chiar și făcuse, dar eșuase. Iar situația nu era în nici un caz satisfăcătoare pe moment. Oare se aștepta să-l accepte de bărbat, profitând de această ocazie nesperată? Trebuia să cunoască abilitatea cu care Taylor manevrase lucrurile. În orice caz, ea credea că-i deslușise intențiile.

– Nu încerc să-mi iau revanșa față de tatăl meu. Eram foarte apropiați, îi declară ea, devenind atentă.

– Faptul că ești apropiat de cineva nu înseamnă că nu te confrunți câteodată cu el, măcar pentru a te menține în formă. Așa cum facem și noi... de exemplu. Rachel îi aruncă o privire furibundă, ceea ce, în noaptea întunecoasă... Se decise să-l întrebe altceva, pentru a provoca o diversiune.

– Te înțelegeai bine cu tatăl tău? Știu că a murit aproape în același timp cu al meu.

– Oh... cred că am avut raporturi normale. Nu ne-am urât, dar nu ne-am făcut nici confidențe. L-am admirat pentru niște motive și l-am detestat din cauza altora, îi explică el, dar se simțea că discuția îl face să sufere, ca și când ar fi spus asta pentru prima oară cuiva.

– Vorbește-mi despre el, insistă ea, fericită că îi face confidențe.

Porniră din nou. Taylor își puse brațul după umărul ei, părând că acest contact îi reconfortează. După un moment de tăcere, reluă:

– Clayton Winfield adora să-și spună poveștile de pe front după ce bea un pahar, la el acasă ori la cafenea. Ținea pe toată lumea cu sufletul la gură și, copil fiind, îl consideram un erou.

Nu mai era surâzător deloc.

– Mai târziu, am putut să-mi fac o părere mai corectă despre el: bea enorm și era egoist cu mama mea. Plantația se ducea de râpă. Nu mai era eroul meu, dar nici dușmanul meu. Era omenește. Îi recunosc multe dintre trăsături în caracterul meu.

„Se recunoaște în bărbatul egoist, în directorul nereușit, ori în eroul copilăriei?“ se întrebă ea.

– Se purta rău cu mama ta?

– Este dificil să judeci un cuplu, dacă nu-i al tău... Ea îl iubea, și el la fel. Ce să spui altceva? A întâlnit-o

în Hawaii, chiar înainte de război. A adus-o aici și apoi a fost înrolat în Marina Națională. Când l-am văzut prima oară, aveam patru ani.

Degetele i se strânseră pe umărul lui Rachel. Avea fălcile crispate.

– N-avea nici un pic de simț al responsabilității, urmă el.

Rachel se miră de această remarcă: în general, cei care reclamau acest defect la alții, erau foarte grijulii cu responsabilitățile lor. Dar, după spusele lui Karl, asta nu părea să fie prima calitate a lui Taylor.

– Tatăl tău a lăsat cu adevărat insula să cadă în paragină?

– Desigur, am avut unele dificultăți, admise el. Dar Karl n-are de ce să-și facă griji. Tatăl meu i-a garantat că o să fie întotdeauna de lucru pentru el și eu o să-i respect dorința, oricât m-ar costa.

– Nu ți-am pus întrebarea asta din cauza lui Karl, protestă ea, mulțumită că noaptea îi ascunde roșeața din obraji. M-am liniștit, în ceea ce-l privește. Dar dacă producția de copra nu-și revine, ce se va întâmpla cu locuitorii insulei?

– N-are rost să-ți bați capul cu asta, spuse el sec. De oamenii mei mă ocup eu.

Și cum avea s-o facă? Însurându-se cu o moștenitoare bogată?

Capitolul 8

Rachel rămase cu gura căscată: în noapte, cocoțată la înălțime, splendida locuință a lui Taylor părea un palat din lanterne chinezești, cu ferestrele luminate, voalate de draperii. Această iluminație neașteptată nu risipea totuși misterul care plana asupra familiei Winfield.

Încetul cu încetul, Taylor se mai liniști povestind despre viața lui din insulă.

– Dacă te interesează, lasă-mă să-ți arăt ceva care te va ajuta să înțelegi cât de curios era caracterul tatălui meu, spuse el luând-o de mână.

Dădură ocol clădirii, coborând o scară care ducea la subsol. Taylor răsuci comutatorul. Lumina inundă încăperea, descoperind o cantitate incredibilă de acvarii, de diferite mărimi. Pești fosforescenți, specii

minuscule cu înotătoare multicolore, guri imense, închizându-se și deschizându-se, ochi globulari și orbi, toate speciile tropicale se aflau dincolo de pereții transparenți.

– Pe cuvântul meu, poți să deschizi o prăvălie! exclamă Rachel, care nu mai văzuse ceva asemănător decât la muzeul oceanografic.

– Nu, era preocuparea tatălui meu. Îi plăceau peștii carnivori. Uite: asta e sphyrena, o variantă a baracudei, pirahna... Toate speciile sunt aici. Dar ce te interesează pe tine se află mai încolo.

Merse de-a lungul peretelui de sticlă și-i arătă un bazin de lângă perete.

– Iată faimoșii melci „gloria mării"! Stranii, nu-i așa?

Rachel trecea din surpriză în surpriză. Ai fi zis că melcii aceia erau pictați de un pictor japonez care îi pictase în roșu și brun, așa erau de delicați. Din cochilii se revărsa o masă de carne vie care se mișca încet.

– Magnific! N-am mai văzut asemenea specimene atât de frumoase.

Fascinată, se apropie și se aplecă deasupra bazinului. Dădu să ia un animal ca să-l examineze mai deaproape.

– Nu-l atinge! strigă Taylor, care iute ca fulgerul îi prinse mâna care se îndrepta spre suprafața apei. Era și timpul! O mișcare în plus și risca să-și piardă viața în chinuri atroce.

– „Gloria mărilor“, îi explică el, dacă te înțeapă, îți poate cauza moartea. O să vezi că în ciuda numelui încântător, melcul ăsta e îngrozitor de periculos.

Scoase din alt acvariu un peștișor care se zbătea frenetic, absolut inofensiv și-l plasă în bazinul „Gloriei mărilor“. Peștele se apropie inocent de un monstru strălucitor. Din cochilie ieși un fel de limbă roșie-violacee. Avea la capăt o armă minusculă. Peștele fu înțepat instantaneu. Un lichid alb-lăptos se răspândi în jurul rănii.

– Uite, nenorocitul e pe cale să absoarbă peștele.

Într-o fracțiune de secundă, micul pește fu paralizat.

– Asta putea să ți se întâmple și ție...

– Ce oroare! Aș fi putut să mor?

– Asta depinde de mărime și de specia care te-a înțepat. Se poate scăpa, dar adesea rana antrenează instalarea unei paralizii locale și pe urmă moartea.

Molusca începuse să-și mănânce încet prada. Rachel se întoarse de la acest spectacol respingător.

– Știu că toți avem nevoie să mâncăm, dar...

– Se pare că nu prea îți plac apucăturile lor. Dar și anemonele de mare vânează pești, spuse el.

– Așa e, dar ele se folosesc de puterea lor de seducție nu de un pumnal pe care să-l înfingă în spatele victimei! îl sfidă ea, cu ochii de turcoaz scoțând scântei. Care dintre metode o preferi, dacă ar fi să alegi?

Rachel îl văzu, cu buzele fremătând, cum se apropie și o sărută. Fascinată la rândul ei, era gata să-i primească sărutul. O sorbea din ochi și Rachel se simți cuprinsă de un val înghețat. Era împinsă de dorința de a se strânge lângă acest bărbat, care în seara aceea i se confensase, ca unei prietene.

Purtată de vârtejul speranțelor sale se arcui de spate. Fără să-și dea seama, clipi des din gene și citi în fundul ochilor de obsidian că și el se lupta să se stăpânească. În cele din urmă, el reuși să-și țină cumpătul.

– Fii liniștită, se scuză el, stingând lumina în urma lor, cu vocea puțin răgușită, interesul pe care tatăl meu îl vădea pentru moarte și pentru faptul de a ucide nu era decât un aspect al personalității lui. De altfel, era fermecător și foarte frumos, te-ai fi îndrăgostit de el.

– Dar tu, l-ai iubit? îl întrebă ea, orpindu-se în prag.

– Da, când nu bea.

– Totuși instalația asta nu-ți place prea mult. De ce o păstrezi.

– Mama era foarte atașată de soțul ei. Vrea ca totul să rămână ca în vremea când el trăia, atâta timp cât ea este încă în viață. Ai văzut că te sufoci în casă la noi, din cauza draperiilor care sunt tot timpul trase.

Ea ridică privirea spre el.

– Tata avea migrene în fiecare dimineață și nu voia ca lumina să-i mărească starea de rău.

Așadar, întunericul care domnea în camere nu era deloc destinat ca să ascundă cine știe ce uneltiri reprobabile... Karl o să fie decepționat să afle asta. Cât despre Lia, aceasta vroise să-i joace o farsă lui Rachel, dar ceea ce considerase o glumă oarecare fusese luată prea în serios. Taylor o conduse pe Rachel până la ușa camerei ei. Se opriră amândoi. Schimbul de confesiuni îi apropiase. Taylor nu avea curajul și nici dorința de a pleca.

– Să nu fugi în noaptea asta, o imploră el.

O privi îndelung și ochii lui spuneau clar cât de mult o dorea. Ea se rezemă neglijent de ușă. Taylor se uită la rotunjimea apetisantă pe care o făceapieptul ei, sub pânza care-i învăluia, apoi la buzele ei, pline, cărnoase și senzuale.

Va avea oare atâta putere încât să deschidă ușa și să se închidă în camera sa?

El se sprijini de cadrul ușii, se aplecă spre ea și-i simți buzele peste ale ei. Era ca o mângâiere ca și cum sărutul acesta i-ar fi dat putere. Îi simți mâinile strecurându-i-se sub bluză și nu zise nimic. Simți cum sânii i se umflă în palmele lui. Gemu și-și îndreptă corpul spre al lui. Îi mângâie gâtul puternic în timp ce el se aplecă pentru a-i prinde sfârcurile cu gura.

Simți o asemenea descărcare electrică încât își recăpătă simțul realității. Aceasta o sperie atât de tare, încât găsi forța să se opună.

– Lasă-mă. Trebuie să mă duc la culcare, suspină ea în părul lui negru și mătăsos.

El își întrerupse cu regret mângâierile și ea văzu în privirea lui grea de dorință o rugăminte mută.

– Chiar trebuie să te duci?

– Da, răspunse ea șovăitoare.

– Aș vrea să intru cu tine, în caz că...

– Cred că nu e necesar.

Dar el continuă s-o privească insistent, atât de elocvent...

– În caz că?... repetă ea.

– Cine știe? Poți găsi un șarpe încolăcit în patul tău. Ar trebui să mă lași să intru, ca să verific.

– Șerpi? există șerpi veninoși pe insulă?

– Nu, după știința mea. Dar nu se știe niciodată...

O prinse de șolduri și o trase spre el. Ea rămase cu răsuflarea tăiată și nu mai avu curaj să i se opună când o sărută pe gură.

– Când sunt în patul meu, rechinii mă sperie mai tare decât șerpii. Pentru că, atunci când se trezesc, fac dezastru în jurul lor.

– Asta dovedește că nu-i înțelegi deloc, răspunse el, acoperind-o cu sărutări pe gât. Sunt de temut fiindcă nu abandonează niciodată vânătoarea, până nu-și prind prada.

Sărutările îi deveniseră din ce în ce mai precise, mai îndrăznețe. Rachel realiză că nu mai era capabilă să-i reziste.

– Taylor, îl implora ea răgușită, nu mă sili. Trebuie să merg la culcare... singură. Trebuie.

Își jucase ultima carte atunci când îi spusese adevărul. De aici înainte, pretinsa sa dragoste pentru Karl nu mai era decât un pretext convenabil. Își strânse fălcile, oare ce va face?

– Cum aș putea să te oblig să-ți schimbi hotărârea... să te conving să...

Privindu-l insistent în ochi, așteptă înfrigurată să continue. În loc de asta, el se desprinse de lângă ea.

– Ți-am spus ce simt pentru tine. Presupun că acum trebuie să aștept să-mi spui ce mă așteaptă din partea ta, ce ai hotărât să faci...

„Nu, nu! Nu mi-ai spus niciodată ce simți pentru mine“, strigă ea, în sufletul ei, uitându-se cum se depărtează, de-a lungul culoarului.

Îi spusese că o dorește, că are nevoie de ea, dar nu și ce simte cu adevărat pentru ea, în adâncul inimii. Rachel intră încet în cameră. Cu toate că noaptea era colpesitor de caldă, ei îi era frig.

Rachel se lipi mai bine de spătarul scaunului. Lia îi servise cafeaua pe balconul camerei, de unde avea o perspectivă excelentă asupra oceanului, a

junglei și a valurilor care se spărgeau de recif. Plouase și atmosfera era impregnată de prospețime.

Rachel se obișnuise cu clima tropicală, care-i dăduse o oarecare lentoare în mișcări și parcă mai multă senzualitate. Chiar și când de gândea la grijile legate de societate, o făcea cu mai mult calm. Învățase, încet, încet că există și alte lucruri de care să țină cont: de sentimente, de exemplu.

Brusc, se ridică, își trase pantalonii și se hotărî să-i facă o vizită mamei lui Taylor. Infirmiera se arătă foarte surprinsă s-o vadă. Prin Lia, Rachel aflase că doamna Winfield avea o afecțiune cardiacă.

Ca și ea, bătrâna venise în insulă de undeva de departe și asta i-o făcea mai simpatică.

Se aplecă asupra patului și-i surâse, apoi se instală pe un fotoliu, lângă pat.

– Astăzi cum vă mai simțiți?

– Mult mai bine, de când ești aproape de mine, îi răspunse doamna Winfield, încredințându-i mâna. Fiul meu ți-a arătat proprietatea?

– Bineînțeles. E foarte mândru de ea.

– Insula asta e foarte frumoasă. O să vezi că locuitorii ei or să-ți arate tot atâta dragoste și respect cât mi-au arătat și mie, acum foarte mult timp. O privi atent cu ochii ei întunecați. Știu că o să fii alături de fiul meu, Taylor. Nu-i înșela așteptările, ai o personalitate

foarte puternică. Nu te va lăsa niciodată la nevoie. Este un luptător. O să fie foarte fericit alături de tine.

Rachel se simțea din cale afară de stânjenită. Știa că trebuia să restabilească realitatea, să-i explice că nu avea deloc intenția să se mărite cu fiul ei, dar nu avea curajul s-o facă, atât de multă fericire iradia de pe chipul bătrânei doamne.

– A avut atâtea necazuri! Afacerile, ca și plantația, i-au dat atâtea dureri de cap. Dar acum de când... Și mi-a spus că a găsit o soluție pentru problemele insulei. Dacă ai ști cât de ușurată mă simt.

Rachel își dădu silința să zâmbească, chiar dacă în sufletul ei era împietrită de oroare. Dar dorința de a o avea pe ea va soluționa și problemele cu care se confrunta insula?

– Oh, Taylor! strigă bătrâna doamnă, bucuroasă că-l vede pe fiul său apropiindu-se de pat. Tocmai vorbeam de tine. Închipuie-ți, mi-a venit o idee grozavă: s-o duci chiar azi pe Rachel la cascada Apia. Acolo, eu și tatăl tău am trăit niște clipe minunate.

Lui Rachel i se făcu frică. Își dădu seama că este extrem de atrasă de acel bărbat și că un nou prilej de apropiere, într-un cadru romantic, i-ar fi fatal. Dorea nebunește să o iubească și se gândise la el toată noaptea. De fiecare dată când o atingea, simțea că amețește de tulburată ce era.

– Ce idee nemaipomenită! O să plecăm imediat, o asigură Taylor pe mama lui, îmbrățișând-o.

Înlemnită de indignare Rachel trebui să aștepte ieșirea din cameră, ca să protesteze.

– Asta nu mai poate continua așa! se bâlbâi ea. Trebuie să-i spunem, ca să știe adevărul.

– Adevărul? Dar care e adevărul, Rachel?

O conduse hotărât pe verandă, ca să evite indiscreția personalului și o prinse de umeri. Ea îi evită privirea, mijindu-și ochii turcoaz dincolo de genele-i prelungi.

– Hai, spune-mi cât mă detești, că ți se face pielea de găină de fiecare dată când te ating, șuieră el. Și apoi să-mi explici de ce inima îți bate mai tare de câte ori mă apropii de tine. Se vede aici, la baza gâtului, în adâncitura asta care freamătă. O atinse cu degetele și atunci Rachel își ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Se simți chinuită. Cât mai putea rezista oare fără să-i pronunțe numele, fără să se lipească de el, fără a i se dărui cu totul, trup și suflet, învinsă?

– Dorința... nu înseamnă nimic, se bâlbâi ea, răgușită. Nu poate înlocui...

– Ce anume? Companiile petroliere și soții ascultători? Puterea de a-ți stăpâni sentimentele tale și pe ale celor din jurul tău? scrâșni el, cu un surâs malițios pe buze. Poate că ai dreptate, Rachel. Dar dă-mi voie să-ți spun că, în ceea ce mă privește, eu pun

dorința pe primul loc al scării mele de valori. Se opri și-și mângâie bărbia. Hai să ne pregătim pentru picnic.

– Dar... nu putem merge acolo unde părinții tăi s-au îndrăgostit unul de celălalt. Ar fi... indecent.

– Ți-e frică că o să ți se întâmple și ție? Trebuie să mergem, i-am promis mamei mele, insistă Taylor.

– Putem să-i spunem doar că am fost acolo, începu ea.

– Hai să mergem și să nu mai spunem nimănui nimic. Nu-mi place să mă laud cu isprăvile mele. Ți-e îți place?

– Nici mie. Eu nu... Nu e...

N-avea nici o aventură la activ și nici nu dorea să-și scoată acum din pagubă. Dar nu putea să-i mărturisească asta.

– Hai Rachel, vino, îi spuse Taylor și ea simți o înțepătură în inimă în fața chipului lui, de o frumusețe irezistibilă.

– Mi-ai promis că o să mergem să pescuim pe recifuri, încercă ea să schimbe vorba, dar era gata să meargă cu el până la capătul pământului.

Mâine, ori în altă zi, avem tot timpul...

„Sunt complet idioată și n-am nici un pic de voință“, se gândi ea, urmându-l pe poteca care ducea prin junglă, până la cascada Apia, din munți.

– Dacă slăbim ritmul o să fim obligați să ne petrecem noaptea acolo sus, zise Taylor obținând ca răspuns o privire tăioasă.

În loc să fie în avionul de Dallas, iată că acum umbla creanga prin junglă, căutând locul unde părinții lui se îndrăgostiseră unul de altul. Și cu mari șanse să i se întâmple și ei la fel! Pe când Taylor... acesta se gândea, desigur, numai la banii ei. Chiar dacă... de multe ori se avântase plin de dorința de a avea ceea ce era cu totul altceva decât ce își dorea ea. Dar cum să deosebești adevărul de minciună? Era de ajuns ca el să se apropie de ea și era gata să creadă tot ce spunea, atât era de amețită de farmecul lui.

În jurul lor, natura amestecase toate tonurile de verde. Solul devenea spongios și Rachel începu să audă zgomotul făcut de apă în cădere. Taylor o aștepta pe mal.

– O să mergem din piatră în piatră, până acolo jos la bambuși.

Îl urmă orbește, imitându-i gesturile și sărind de pe o stâncă pe alta. Taylor scoase o macetă pentru a croi un drum printre liane, trebuind să fie atent să nu alunece.

– N-a mai venit nimeni pe aici de multă vreme, murmură el, visător.

Rachel se uită împrejur, convinsă că o să descopere tot felul de animale, gata să le sară în spate. Deodată, pe neașteptate, ajunseră lângă cascadă: o perdea imensă de diamante, care cădea peste frunze și flori,

picături care reflectau lumina și care se spărgeau în miliarde de fragmente în bazinul scobit în lava vulcanică de la baza cascadei. Rachel rămase cu răsuflarea tăiată. Taylor se apropie și o prinse de braț.

– Sst!

În același moment, ca un fulger galben cu verde, din frunziș țâșni un papagal. Acesta scoase un șuierat și imediat un stol se adună în jurul lui. Rachel se întoarse plină de încântare către Taylor și acest gest făcu toți musafirii nepoftiți să dispară.

– Cât sunt de sperioși!

– Ce ai face în locul lor, dacă toată lumea te-ar vâna ca să te jumulească de pene?

Rachel își aminti că văzuse numeroase coliere la băștinași, care erau împodobite cu pene, ca și multe coroane, de altfel. Își reluară drumul și ajunseră pe o stâncă plată, pe care Taylor puse coșul de picnic.

– Ce ai zice de o baie înainte de masă? o întrebă el cu ochii mijiți, ca și când ar fi avut un plan ascuns. Știa prea bine că Rachel n-avea costumul de baie la ea. O făcuse intenționat, considerând aceasta ca un fel de răzvrătire împotriva bărbatului atât de autoritar. Bărbatul care-și impunea voința întregului univers și toată lumea trebuia să-l urmeze.

Desigur, reușise s-o aducă până la această cascadă, dar se va răzbuna, refuzând să facă baie. Era ceea ce

crezuse cu câteva ore mai înainte. Dar acum își mușca degetele de ciudă: drumul o încălzise îngrozitor de tare și apa proaspătă și rece o atrăgea irezistibil.

– Du-te singur! bravă ea. Nu mă atrage deloc ideea. „Mai ales, să nu-l lași să-ți ghicească slăbiciunile!“

– Chiar așa? Știu că te scalzi fără costum. Te-am văzut chiar făcând lucrul acesta.

– Așa e, îi replică ea, uitându-se la apa învolburată, dar acum du-te fără mine.

El se apropie. Pulsul ei crescu imediat.

– Aș vrea doar să știi, îi spuse el ursuz, că n-o să fiu șocat dacă ai să te scalzi așa cum ai mai făcut-o. Își puse un deget pe gâtul ei. De fapt, îmi doresc chiar foarte mult s-o faci!

Ea respiră adânc și-și ridică mândră capul, închizând ochii pe jumătate și spuse:

– Nici o șansă, Taylor. Mi-ai ordonat să te însoțesc până aici. Am făcut-o. Dar să nu-ți închipui că am să te ascult ca un cățeluș!

El fu cât pe ce să se înece, dar pufni în râs.

– Ai fi cățelușul cel mai frumos pe care l-am văzut! Dar dacă nu vrei, am să mă duc singur...

Se întoarse și, încet, își scoase cămașa și apoi pantalonii. Fără să-i arunce vreo privire măcar, își luă avânt și sări în apa de argint.

– Este nemaipomenit de bună, spuse el revenind la suprafață. Mult mai rece decât cea din lagună.

Dispăru din nou. Pentru mai multă vreme, de data asta.

Rachel își scufundă un deget de la picior în apă și constată că spusese adevărul. După urcuș, transpirase și apa rece i-ar fi prins bine. Regretă amarnic că nu-și luase costumul de baie pe care i-l oferise Lia. Își suflecă mânecile de la blugi până la genunchi și se așeză pe marginea apei, bălăcindu-se la picioare.

– Hei, se auzi o voce îndepărtată.

Ridică privirea și-l văzu pe Taylor aplecat pe marginea unui bloc de lavă, gata să sară.

– Ce faci? se neliniști ea, văzându-l atât de sus. Pietrele de jos, din apă, păreau teribil de periculoase.

– E o trambulină grozavă!

– Ești nebun, e plin de stânci! îi replică ea, exasperată.

– Stai numai să vezi!

Și cu un hohot de râs, se aruncă în apă și se scufundă razant pe lângă stâncile care ieșeau din apă. Rachel închise ochii și rămase mută. Apoi îi deschise și începu să supravegheze suprafața.

Capitolul 9

Trecură câteva minute, interminabile. I se părea că Taylor dispăruse de ore întregi. Simți cum frica îi pune o gheară în gât. Își reproșă că nu sărise și ea în apă, alături de el. „Nu i s-ar fi întâmplat nimic dacă eram alături de el“, își spuse. Oare îl pierduse pe bărbatul la care ajunsese să țină atât de mult?

Poate că-i rănit, poate că așteaptă să-i vin în ajutor. Numai gândul că era în primejdie o făcu să se decidă. Se ridică și luându-și inima în dinți se aruncă îmbrăcată în apă. Înota la fel de bine ca și el și veșmintele n-o împiedicau deloc în mișcări.

Exploră bazinul de-a lungul și de-a latul, mișcându-se rapid prin apa învolburată. Nu reuși să găsească nimic. Intră în panică. Își închipui că murise și că acum cadavrul lui e undeva, prins între pietre.

Îl zări însă imediat. Se îndrepta spre ea, înotând între două ape. O zări și el și ieșiră amândoi la suprafață. Îngrijorarea de care fusese cuprinsă se transformă în furie. Dar era prea obosită ca să-și exprime nemulțumirea. Taylor profită de ocazie pentru a o îmbrățișa, încolăcind-o cu picioarele ca s-o strângă mai bine lângă el, știind sigur că o să fie iertat.

– Ești un mizerabil nemaipomenit, îi strigă ea după ce-și recăpătă suflul. Unde ai fost? Era să mor de spaimă.

– O să-ți arăt un loc care o să te răsplătească pentru tot, de îndată ce o să fii în stare.

– Sunt în stare, hai să mergem, îi răspunse ea glacial, în timp ce el o săruta pe părul ud.

– Încearcă să tragi cât mai mult aer în plămâni. O să ai nevoie.

Rachel își îndoi corpul suplu și cu o unduire energică i se alătură în adâncuri. Intrară pe un tunel care lega două cratere vulcanice. Îl urmă de aproape, cu ochii pe un cerc minuscul de lumină care creștea pe măsură ce se apropiau. Când ajunseră la ieșirea din tunel, se ridicară la suprafață într-un al doilea lac. Acesta era și mai încântător decât primul. În jurul lui, pe valuri, era o îngrămădeală de nedescris de liane, acoperite de flori minunate. Taylor o ajută să se cațere pe perete, accesul fiind foarte dificil.

– Ține-te de mine, îi spuse el cu o surprinzătoare tandrețe. Se instalară pe un pat de mușchi. Uimită, Rachel uitase până și de resentimentele pe care le avusese puțin mai devreme.

– Ce loc feeric! Unde suntem?

– În spatele muntelui. Cascada se află de cealaltă parte. O auzi?

Rachel aprobă din cap. Locul o fermecase; Taylor însă consideră gestul ca o chemare. Se apropie și se lipi de spatele ei. Își înlănțui mâinile în jurul ei, iar ea își întoarse capul peste umăr. Se simțea un pic obosită după efortul făcut. Fără nici o rezervă, se abandonă odihnei brațelor lui.

– Simți mirosul orhideelor? îi șopti el cu fața înfundată în scobitura gâtului ei. Pe mine mă înnebunește mirosul lor sălbatic! Mă amețește pur și simplu!

– Este o floare parazită! Așa că eu prefer în continuare anemona de mare!

El își strânse mai tare îmbrățișarea și-i prinse ușor cu buzele lobul urechii.

– Ba deloc. Orhideele trăiesc suspendate de pomi, dar se hrănesc cu apa ploilor și cu particule aduse de vânt... Ca și tine.

Își vârî mâna sub tricoul ei ud, căutându-i sfârcurile întărite de apa rece. Alungându-și toate scrupulele, Rachel se întoarse spre el și-l mângâie pe obraz.

– Sunt cumplit de furioasă pe tine, îi spuse ea pe un ton încărcat de reproș. De ce m-ai speriat atât de tare? Am crezut că te-ai înecat.

Totuși furia nu-i era convingătoare și Taylor își dădu seama că era pradă unor alte emoții, care o tulburau mai tare.

– Ai sărit în apă ca să mă salvezi? murmură el lăsându-i mâinile pe spate și, cuprinzând-o de coapse, o lipi de el.

– Aș fi procedat la fel și dacă era vorba de un câine. Dar inima ei, cuprinsă de o tulburare din ce în ce mai mare, dezmințea această remarcă răutăcioasă.

Taylor îi acoperi gura cu sărutări mici, apoi îi prinse buzele bosumflate cu ale lui și i le strânse.

– Dar nu și pentru un rechin obișnuit, sper? Spune-mi că sunt singurul rechin pentru care ți-ai asuma un asemenea risc. Spune-mi-o, îi murmură el cu voce răgușită și acoperind-o de sărutări.

Rachel nu-l respingea și, docilă, își puse mâinile pe pieptul lui puternic. Frecându-și obrazul de umărul lui, îi mărturisi:

– Ești singurul rechin pentru care aș face așa ceva...

Își întredeschise buzele pentru a i le dărui încă o dată. Gura lui flămândă o cuprinse pe a sa, declanșându-i o emoție adâncă și din ce în ce mai imperioasă.

– Un moment, Rachel. Hainele îți sunt ude. Trebuie să le scoți.

Rachel se ridică, iar el îi scoase tricoul ud care i se lipise de bust. Ridică brațele și briza îi mângâie umerii bronzați și sânii de statuie. Se abandonă, lăsându-l pe Taylor să-i admire în voie corpul de zeiță.

– La naiba cu orhideele și cu anemonele de mare, mormăi el și întinse degetul, aproape neîndrăznind să atingă o asemenea perfecțiune. Ești cea mai frumoasă dintre toate creațiile naturii...

O luă în brațe, așa goală, și cu mișcări de infinită blândețe o așeză pe covorul de mușchi. Ea își întinse mâinile spre el. Taylor se întinse lângă ea și-i acoperi pieptul de sărutări. Respirația ei se acceleră, simțindu-se cuprinsă parcă în îmbrățișarea unui foc lichid.

– Nu, Taylor, strigă ea ridicându-se, nu...

– Ba da, îi murmură el tandru, lasă-te dusă de vrajă și iubește-mă.

Mâinile lui începură să-i mângâie corpul cu înfrigurare și o trase sub el. Curând Rachel capitulă fără condiții. Fără frică, fără reticențe îl întâlni într-o îmbrățișare de o intensitate pe care numai el putea să i-o provoace.

Se lăsară împreună purtați de valul pasiunii care-i stăpânea, așteptându-se unul pe celălalt, oprindu-se la granița plăcerii și apoi cufundându-se în ea până la pierderea rațiunii.

Când se calmară, în sfârșit, ea rămase nemișcată, cu ochii închiși, în timp ce simțurile i se linișteau,

răvășite de pasiunea cu care i se dăruise lui Taylor. Simțea corpul lui greu care o apăsa și răsuflarea caldă care-i mângâia gâtul! Și văzându-l așa abandonat cu totul ei, dragostea i se transformă într-o pasiune copleșitoare care aproape că o sufocă. Îl voia pe acel bărbat. Era al ei. Era în stare de orice ca să-l păstreze. Decât să-l piardă ar fi preferat să moară, chiar în clipa aceea.

Tăcerea le fu întreruptă de întoarcerea papagalului. În ciuda faptului că stăteau nemișcați, pasărea îi zări și se întoarse în junglă, indignată.

– Să nu mai încerci niciodată să fugi, draga mea. Te-am pecetluit cu sigiliul meu și vei fi a mea pentru totdeauna.

Pentru totdeauna, oare era posibil? Rachel se îngrozi auzindu-l rostind cu voce tare ceea ce gândise în sinea ei. Dar spiritul de contradicție îi funcționa încă bine. Poate prea bine. Cunoscuse obstacole, se confruntase cu atâtea dificultăți așa că trebuia să facă un efort, să lupte și să se dăruiască trup și suflet ca să dobândească fericirea.

Taylor se desprinse și o mângâie blând, potolit, mulțumindu-i astfel pentru sentimentul de împlinire pe care-l simțise alături de ea. Avea un chip frumos, cu trăsături energice. Tânăra femeie întinse degetul și-i atinse tâmplele argintii. O lumină se aprinse în ochii lui întunecați.

– Știi ceva? Mor de foame. Hai să ne întoarcem să mâncăm. Picnicul a rămas în fața cascadei. Crezi că poți să treci prin tunel?

– Bineînțeles. Fiindcă ești cu mine.

Se ridică și se lipi de corpul lui bronzat, atingându-l ca să se convingă că nu visează. Amândoi erau magnifici în goliciunea lor! Îi făcea plăcere să vadă că o admiră, îi plăcea să privească fiecare parte a corpului lui atletic, care radia de sănătate și de bucuria de a trăi.

„Pentru totdeauna“, își spuse Rachel și emoția o gâtui. Dragostea aceasta, de care era atât de mândră, urma să-i schimbe viața.

Își legă hainele în jurul taliei pentru a le putea transporta și intrară în curent, ținându-se de mână.

După ce își recăpătă suflul, regăsiră tunelul scufundat, îl parcurseră și ajunseră la cascadă.

– Ești sigur că nu vine nimeni aici?, se neliniști Rachel care-și pusese hainele la uscat pe un tufiș.

– Nu-ți face probleme, dacă cineva se va aventura până aici, te va lua drept nimfă și va fugi.

– Și pe tine drept cine te vor lua?

– Drept un vrăjitor, care este iubitul ei.

– Și crezi că asta o să-l facă să ne ierte pentru că ne-a surprins dezbrăcați?

Chipul lui deveni grav. Se îndreptă spre ea și-i cuprinse cu mâinile mari și bronzate, sânii de alabastru.

– Această goliciune este foarte potrivită. Mai ales că, știi.

„Ce vrea să spună? se întrebă Rachel. De ce vorbea oare atât de eliptic? Ce simțea oare pentru ea? Ce aștepta de la ea? Ar fi vrut atât de mult să știe! Chiar dacă adevărul ar fi rănit-o, era gata să-l accepte. Când se desprinseră unul de celălalt, ochii lui Taylor străluceau de iubire și asta o făcu fericită.

Se așezară utilizând stânca drept masă și începură să devoreze cu o poftă grozavă o salată de avocado, portocale și creveți.

– Vreau să țin un toast, spuse Taylor, ridicând paharul plin cu vin alb, de o calitate excelentă, pentru poveștile care se sfârșesc bine!

„Care se sfârșesc bine? Ce vrea să spună prin se sfârșesc“ Se neliniști Rachel, simțind că o iau fiorii.

Se pregătea s-o părăsească, acum după ce i se dăruise?

– Curios! Ochii tăi verzi și părul blond nu te împiedică să fii perfectă pentru viața de pe Lelei. Este chiar neașteptat, pentru o străină.

Ea își scutură părul, acum uscat, care i se revărsă pe umeri, părând din aur incandescent.

– Îți place aici, nu-i așa? întrebă Taylor. Se citește pe fața ta. Ai fost perfectă în vizită la matai. Ți-a pregătit o primire călduroasă, ca unui oaspete de seamă. A dat impresia că te-a adoptat și asta m-a impresionat foarte tare.

– Eu... eu, ador locurile astea, recunoscu ea.

– Ei bine! Atunci, n-o să te deranjeze să rămânem aici... cea mai mare parte a anului!

Ea se crispă. Se referea oare, din nou la căsătorie?

– N-o să regreți ce ai lăsat în urmă, Rachel. Am început un plan de amenajare a insulei care îmi va absorbi toată energia o vreme, îi explică el.

Citi în ochii lui aceeași pasiune care-l cuprindea și pe Sam Davidson atunci când vorbea de planurile lui de viitor. Amândoi aveau aceeași siguranță, același entuziasm. Ar fi fost cei mai buni prieteni din lume. Dar de unde avea Taylor atâta siguranță de sine? Credea că e gata să-l finanțeze?

– Am contactat niște oameni de afaceri din Pago Pago și am înțeles că societatea căreia m-am adresat și-a dat acordul. Putem turna temelia construcției imediat ce am să adun fondurile necesare.

Surâse seducător.

– Îți amintești de telefonul pe care l-am dat în ziua când ai venit? Era de la trustul de care îți vorbeam. Mi-au dat răspunsul câteva zile după aceea.

Brusc, goliciunea lor nu i se mai păru lui Rachel chiar atât de nevinovată și tresări. Încercă să se acopere.

Va avea oare curajul să-i explice că nu e cazul să creadă că o să-l ia de bărbat și o să-i finanțeze toate proiectele care-i trec prin cap? Părea atât de sigur că îi va da banii, încât simți cum roșește. Și dacă îl va ajuta,

el întorcându-i serviciul prin a o lua de nevastă n-o va face doar fiindcă numai așa putea păstra controlul societății? Se vor ajuta astfel reciproc să iasă din încurcătură. Se simți atât de revoltată de machiavelismul lui încât simți dorința să-i tragă un pumn în figură.

– Și de cât crezi că o să aveți nevoie? se interesă ea, mimând nepăsarea.

Furia o făcuse să reia expriarea la persoana a doua.

– Cum adică de cât? Și de ce? se miră el, cu un aer surprins.

– De bani, evident... Ce sumă îți închipui că ai să smulgi de la Petrol Davidson, ca să-ți poți realiza proiectul? preciză ea, găsind curajul să-l privească în ochi.

El o prinse de bărbie, aproape brutal, făcând-o să tresară.

– Câți vrei să-mi dai? scrâșni el, amenințător.

– N-am... n-am spus niciodată că am să-ți dau ceva, bângui ea, ușor speriată.

– A, bun! Parcă aș fi înebunit de banii tăi... Toți dolarii aceia păcătoși...

– Despre ce vorbești? Făcu ea, uluită.

– Dar tu? Nu mi-ai spus că ai crezut tot timpul că stau pe lângă tine ca să obțin fonduri?...

– Și nu-i așa?

– Nu! Nu m-am gândit nici o clipă la asta.

Furia începu să-l părăsească. Se arătă emoționat și o luă de mână.

– Vezi tu, iubita mea, am și eu bani. Și n-am nevoie de ai tăi.

– Dar jocurile de noroc... Viața pe care o duci, protestă ea.

– Trebuie să înțeleg că e urmarea geloziei lui Karl? Desigur! spuse el surâzând larg. N-am nici o dovadă ca să dezmint ce ți-a spus. Dar pot să te asigur că greșești. Nu vreau să-l vorbesc de rău, să-l împing în jos și mai mult, dar...

Era sincer. Rachel își reproșă că-l crezuse pe Karl atunci când se străduise să-l denigreze pe Taylor.

– Ei bine, vorbește-mi de proiectul tău, îi ceru Rachel, intrigată.

– Știi desigur că afacerea cu copra nu mai merge ca înainte. Când am înțeles asta, m-am îngrijorat de soarta populației de pe insulă, a cărui principală sursă de venit a început să scadă considerabil. M-am gândit deci la asta, am căutat peste tot în lume. M-am hotărât în cele din urmă asupra unei linii de asamblaj pentru circuite electrice și am găsit o firmă care a acceptat să deschidă o filială aici.

Așadar, totul se explica: el nu-i dorise banii niciodată. O dorise pe ea așa cum îl dorise și ea.

– Și atunci, de ce vrei să mă iei de nevastă?

Și această femeie puternică și voluntară, pentru care nu contase decât rațiunea rece și calculată, cel puțin până să-l întâlnească pe acest bărbat, îl auzi rostind ceea ce spera cu disperare să audă:

– Fiindcă te iubesc; este așa de greu de înțeles, iubita mea? Iar acum, încearcă să nu-mi mai provoci atâtea emoții.

O luă cu un braț după umeri și cu altul de picioare, o ridică și o aruncă în apă. După o secundă, era lângă ea. Înotară împreună câtva timp apoi reveniră la mal și se întinseră pe covorul de mușchi, unul în brațele celuilalt. Liniștită, Rachel se abandonă cu totul sentimentului de iubire care-l simțea pentru el. Dar Taylor? Putea oare să creadă, că o iubea atât de mult cât spunea? Dar de ce să nu-l creadă chiar dacă povestea lor friza fantasticul?

Se trezi sub mângâierea soarelui, în timp ce Taylor o săruta pe pântece.

– Oh! exclamă deschizând ochii.

Se răsuci pe burtă, crezând că o să-i scape, dar el o prinse în brațe și începu să-i mângâie corpul. Se întoarse răvășită, dornică să-i simtă mâinile pe ea. Și încet, încet trupul ei începu să răspundă mângâierilor lui.

Simți din nou că în ea se stârnește o furtună și atingerile lui deveniseră foc. Iar jetul cascadei aruncă peste ei o bură de picături irizate.

Se aruncară în apă și în curând bazinul răsună de râsetele lor de bucurie. Se îmbrăcară și se întoarseră înlănțuiți la casa albă de peste munte. Rachel simți atunci cât poate fi de fericită. Dar va avea oare puterea s-o creadă destul de multă vreme?

Capitolul 10

Amurgul colora cerul cu un roșu perlat, asemănător celui din interiorul cochiliei unui melc. Nori împinși de vânt călătoreau de-a lungul orizontului, iar soarele în apus îi poleia cu aur. Rachel contempla aceste culori pastelate ce sfâșiau verdele viu al junglei. Scoase un surâs de fericire. Adora insula asta și o considera un paradis. Căci în care altă parte a lumii s-ar mai fi putut lăsa în voia sorții ducându-se să culeagă iasomie sălbatică pentru mama lui Taylor.

În seara precedentă se întorseseră pe întuneric, amețiți și obosiți după atât de înflăcărata după amiază pe care o petrecuseră împreună.

Rachel urcase în cameră pentru a se schimba și aranja apoi îi făcu o vizită doamnei Winfield. Bătrâna doamnă remarcase, cu siguranță, bucuria care se

putea citi pe chipul ei. Asta o reconfortă, făcând-o să-și mai recapete din forțe. Depănară împreună amintiri din vremea când sosise în insulă.

Vorbiseră de iasomia sălbatică, care nu creștea decât într-un anume loc, secret. Atunci când înflorea, doamna Winfield se ducea s-o culeagă în fiecare dimineață și o așeza pe platoul de la micul dejun. Îi spusese lui Rachel locul unde se găsea iasomia și aceasta se sculase de dimineață și se hotărâse să meargă să o culeagă.

Acum se întorcea liniștită. În sufletul ei nu era nici nu loc pentru suspiciuni și bănuieli. Refuza însă să se gândească la prezent. Voia doar să-și trăiască din plin clipele de fericire, fără să-și pună problema cât va dura aceasta.

Trecu cu grijă printre arborii de pâine, atentă ca să nu se pomenească cu un fruct prea copt în cap și ridică ochii înspre casă.

Vederea ei îi făcea de fiecare dată plăcere, dar ce zări în momentul acela o făcu să împietrească de stupoare. Pe balconul de la camera lui Taylor zări o siluetă. Chiar înainte de a se apropia suficient pentru a distinge trăsăturile celei care se găsea acolo, Rachel înțelesese despre ce este vorba. Cum putuse să uite atât de repede de Valima? De ce oare neglijase amenințarea pe care această femeie o lăsase să planeze

deasupra visului ei de fericire? Se apropie și când ajunse sub verandă își ridică din nou ochii. Valima nu se mișcase. Părul desfăcut îi flutura pe umeri, purta o rochie lungă, și vântul făcea să fluture țesătura subțire ca de păianjen. Părea să fie o cămașă de noapte. Îi aruncă o privire sfidătoare lui Rachel. Cu ochii negri ca smoala, cu buzele întredeschise într-un surâs batjocoritor, stătea fără să spună nimic. De altfel, era inutil. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, dar cu mâinile reci, Rachel intră în hol decisă, orice ar fi fost, să ducă florile doamnei Winfield. Puțin după ce trecu de intrare, o văzu pe Valima, care cobora treptele impozantei scări principale. Mintea i se goli de gânduri. Nu se simțea capabilă să reacționeze. Fără nici cea mai mică emoție așteaptă ca frumoasa metisă să ajungă la baza scărilor.

– Ce cauți aici? se interesă ea pe un ton care ar fi vrut să fie neutru.

Valima îi adresă un surâs veninos.

– Tu ce crezi? îi răspunse o voce cântată și neslăbind-o pe Rachel din ochi.

Aceasta avu impresia că se dedublează. Reacționă cu calmul cel mai perfect, în timp ce în interior furia o copleșea. Își închise ochii pe jumătate, nelăsând să-i scape decât o slabă sticlire turcoaz, își ridică bărbia în semn de sfidare și spuse:

– Încerci să răscolești trecutul, fără îndoială! Visezi cumva la ce s-ar putea întâmpla?

– Oh, nu! Nu am nevoie să mă îmbăt cu visuri, insinuă cealaltă, care, în mod evident, începea să-și piardă capul.

– Eu nu trăiesc într-o lume imaginară! Eu îi am pe amândoi! declară ea punându-și mâinile lungi pe burta rotunjită. Karl, ca și Taylor îmi aparțin. Nu o să ai niciodată altceva decât resturi, indiferent pe care dintre ei îl vei alege.

Rachel scoase un râs cristalin și zise, punând iasomia pe o consolă.

– Se spune că cea care poartă verighetă a câștigat. Dar nu văd nici un inel pe degetele tale... în ciuda eforturilor pe care le faci, mai adăugă ea privind pântecele Valimei. Din ochii negri ai bătrânei ieșeau fulgere, dar Rachel se arătă nepăsătoare și se îndreptă spre peron, aruncând din mers cu dezinvoltură greu simulată:

– Salută-l pe Taylor din partea mea! spune-i că m-am gândit la propunerea pe care mi-a făcut-o.

Ieși ca oarbă, sfâșiată de durere, arsă de gheara geloziei. Nu mai rămăsese nimic din tânăra lucidă care o făcuse pe Valima să-și iasă din fire. „Cum am putut să uit de copil?“ Toate vorbele din lume nu puteau anula existența acestui copil. Copilul lui Taylor... O

cuprinse furia. Arogantul de Taylor își bătuse joc de ea. Se îndreptă cu pași mari spre căsuța lui Karl, singura ei speranță. Singurul care putea s-o lămurească, s-o ajute să iasă din această situație îngrozitoare.

Acesta se găsea în grădină, așezat la masă pentru micul dejun.

– Karl, vrei să fugi împreună cu mine? strigă ea fără preambul.

Karl făcu ochii mari, uluit.

– De ce să fugim?

– Din cauza la toate astea, îi spuse ea arătând insula cu un gest amplu. Nu te-ai săturat de viața de aici, de Taylor, care îți dictează și cele mai mici gesturi? Nu ți-ar plăcea să plecăm la Pago Pago și după aceea să ne întoarcem la Dallas?

– Vezi, cred că este exact ceea ce ar trebui să faci, ți-am spus-o de atâtea ori... dar eu nu am nici un motiv să te însoțesc, mormăi el uitându-se la vârful pantofilor.

– Nici un motiv? Dar tu mi-ai spus că ești sătul. Ți-am văzut reacția atunci când Taylor ți-a ordonat să te însori cu Valima. Am văzut cum îți dădea ordine... Hai, mărturisește! Spune că nu mai suporți! Încearcă să fii logic cu tine însuți, o dată pentru totdeauna. E ultima ta șansă, să plecăm spre Dallas împreună, îl imploră ea apucându-l de mâini. Dacă totul o să meargă bine, o să mă ajuți să conduc societatea.

– Să conduc Petrol Davidson? bângui el, speriat. Dar nu mă pricep.

– O să înveți! O să vezi că nu e greu...

Uitându-se la Karl cu atenție, Rachel înțelese pentru prima oară cât de slab poate fi acesta. I se citea pe figură. Se înșelase crezând că o să i se supună.

– Nu pot pleca, scânci el. Îi datorez totul lui Taylor.

– Nu-i datorezi nimic! Ți-a dat de lucru, dar n-are nici un drept să te transforme în sclav! Dacă vrei, poți pleca!

– Nu pot să-i las pe oamenii ăștia! Au fost atât de buni cu mine și vremurile care vin se anunță dificile pentru că este un prost gospodar, un risipitor.

– Oh, te rog! Știi la fel de bine ca mine că ține nebunește la insula lui și că se zbate să redreseze situația, spuse ea pe un ton tranșant.

– Și... mai e și pictura mea, adăugă el teribil de încurcat. Cum crezi că aș mai putea picta dacă aș lucra toată ziua?

Rachel îi puse o mână fermă pe umăr. Nu mai era nici o speranță.

– Cu atât mai bine. Mă voi descurca singură. Dar... nu te căsători cu Valima, nu e problema ta, insistă ea văzându-l pentru prima oară așa cum era în realitate.

– Valima? Dar vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Cândva, am crezut că vrei să te căsătorești cu mine.

– Împrejurările s-au schimbat.. Acum o iubesc pe Valima. Ea nu mă bate la cap.

Rachel rămase un moment tăcută.

Înțeleg… Adio, Karl!

El nu-i răspunse. Plecă fără să privească înapoi.

Iahtul era ancorat chiar în locul unde ea debarcase în ziua sosirii. Totul mergea așa cum își dorise. Era prea devreme ca să creadă că ceilalți turiști se treziseră. Deci, nimeni n-avea să-i remarce plecarea.

Îi era teamă că uitase să conducă o ambarcațiune. Avusese una pentru puțină vreme când era mai tânără. Sări pe punte și examină cadranele și manetele. Din fericire, lucrurile i se părură familiare. Se instală pe locul căpitanului și încercă să-și amintească etapele de punere în marș, înainte de a acționa. În curând, motorul începu să toarcă, ascultător. Acul indicatorului de combustibil arăta că plinul fusese făcut. Lui Rachel șansa îi surâdea.

– Unde pleci?

Sângele îi îngheță în vene. Aruncă o privire în direcția vocii. Era Lia.

Rachel răsuflă ușurată.

– Vreau să merg la Pago Pago, îi răspunse Rachel mimând dezinvoltura.

– Pot veni cu dumneavoastră?

– Cred că o să-mi petrec noaptea acolo. Cum ai să te întorci? îi explică ea teribil de încurcată.

– Oh! Tocmai mi-am luat două zile de concediu, strigă Lia. Am să mă duc la verișoara mea care locuiește acolo, la munte. M-a invitat de multe ori și vreau să merg s-o văd. Lui Rachel i se păru mai prudent să accepte. Dacă ar fi refuzat, Lia ar fi fugit să-i spună lui Taylor. Și până la urmă adolescenta părea atât de entuziastă.

– Bun, s-a făcut! Te iau.

Rachel se bucura că nu mai este singură. Lia putea să o ajute în manevrarea ambarcațiunii și atunci când vor ajunge în largul oceanului atât de rece și pustiu se va simți mai în siguranță.

Deasupra lor cerul era încă senin, dar la orizont se adunau nori negri. Ajunseră repede la ele, împinși de vântul din sud.

– Uită-te! Vine furtuna. Crezi că o să ajungem la Pago Pago destul de repede ca s-o evităm? se interesă Lia, ușor neliniștită.

Rachel era îngrijorată. Cum ar fi putut să știe? Nefiind din regiune, nu știa cum vor evolua lucrurile.

– Vom face tot ce vom putea.

Iahtul înainta în regim de croazieră. Amândouă se uitau la valurile care, încetul cu încetul, deveneau tot mai mari, spărgându-se pe punte chiar înainte ca furtuna să înceapă. Un perete de ploaie venea drept spre ele.

– Coboară în cabină să te adăpostești! strigă la Lia. Branșez pilotul automat și vin și eu. În curând erau instalate în habitaclul ai cărui pereți din palisandru bine lustruit străluceau de curățenie. În exterior, trombe de apă se năpusteau asupra iahtului. Aerul era umed și rece.

– Vreți să fugiți, nu-i așa?

Cu ochii închiși, Rachel nu se mișcă, sperând că Lia o să creadă că n-a auzit. Povestea aceasta se terminase. Orice discuție era inutilă. În atât de puțin timp, ajunsese să se atașeze de oameni aceștia care o trataseră cu atâta gentilețe. Și de doamna Winfield!

Nici nu-și luase rămas bun de la ea...

– E din cauza Valimei?

Era imposibil să evite discuția... deschise ochii. Așezată aproape de ea, Lia o privea cu multă seriozitate.

– Nu chiar. Nu-ți face probleme. Nu avem cum împiedica ceea ce se întâmplă.

– E numai vina mea, protestă Lia. Eu am lăsat-o pe Valima să intre. Mi-a promis că o să stea în bucătărie, dar, în timp ce-i duceam micul dejun doamnei Winfield...

– Cum? Ai lăsat-o pe Valima pentru prima oară în dimineața asta?

Lia își plecă ochii, bătând din pleoape.

– Unde era Taylor?

– S-a sculat în zori și a plecat pe plantație. Avea o problemă acolo.

– Era plecat atunci când a venit Valima? se interesă Rachel, tulburată.

– Desigur.

Așadar, Valima intrase în cameră din proprie inițiativă. Rachel se simți dintr-o dată nespus de ușurată, chiar dacă asta nu schimba cu nimic situația și nici nu rezolva existența copilului.

– Știți, Valima a încercat dintotdeauna să-l seducă pe Taylor. Când era mică, spunea la toată lumea că o să fie soțul ei. Asta fiindcă familiile lor erau foarte apropiate. Își imagina că se căsătorește cu un prinț...

Și Rachel își imaginase același lucru.

– Și Taylor? Când s-a îndrăgostit de ea?

– Îndrăgostit? Nu înțeleg ce vreți să spuneți... se miră Lia.

– Ei bine... când au început să iasă împreună.

– Niciodată.

– Bine, dar copilul? Doar nu a apărut prin intervenția Sfântului Duh... insistă Rachel.

– Credeți să este al lui Taylor? Îmi pare rău domnișoară Davidson, dar este al prietenului dumneavoastră... Karl.

– De unde știi?

Cum putea un copil ca ea să fie la curent cu niște secrete de alcov?

Totuși, Lia părea sinceră.

– O știe toată lumea din sat. Karl și Valima trăiesc împreună de ani întregi.

– Și Taylor...

– Nu. Este adevărat că Valima a spus tot timpul că l-a sedus. Dar eu l-am auzit o dată cum îi spunea că o consideră ca pe o soră mai mică și ăsta e adevărul.

Cu siguranță, oricare ar fi fost situația, Rachel reușea să interpreteze totul pe dos.

– Priviți! Ploaia a stat. Să urcăm repede pe punte. Nu mi-ar plăcea ca iahtul să eșueze în golful Pago Pago.

Soarele își arunca razele asupra mării. Rachel era prea absorbită de gândurile sale să-i mai pese de asta. „Ce s-a spus de fapt exact atunci, la primul dineu în patru la familia Winfield? Nimeni nu a pretins că

bebelușul ar fi al lui Taylor... În sfârșit! Dar de ce își imaginase ea așa ceva? Și de ce nimeni nu îi spusese care este adevărul.... De ce?“

Singura ființă care-i spusese că Taylor era tatăl fusese Karl. Aceasta se întâmplase în ziua în care prietenul ei încercase s-o facă să-l deteste pe Taylor fiindcă socotea că prezența lui Rachel îl deranja. Uneltise totul ca să bată în retragere și din acest motiv lăsase ca minciuna să treacă drept adevăr.

„Și dacă am acum toate cheile enigmei, iată-mă fugind departe de cel pe care-l iubesc, își plânse ea de milă. Dar cum să se întoarcă fără să se facă de râs? Rachel era în orice caz foarte orgolioasă și numai farmecul personal al lui Taylor ar fi putut s-o facă să renunțe la ambițiile ei nejustificate. Dar el era departe.

– Priviți, strigă adolescenta bătând din palme. Ajunseseră la distanța de la care puteau să vadă insula dominată de un munte înalt. Lui Rachel i se strânse inima la gândul că vede toate astea pentru ultima dată.

– Iată-ne că am ajuns la Jeeter! Bună treabă!

Capitolul 11

Rachel își umbri ochii și se uită de-a lungul malului. Distinse micul ponton la care erau acostate ambarcațiuni de mărimi diverse. Zări și o siluetă cunoscută care le aștepta aproape de biroul lui Jeeter.

Era Taylor.

Din instinct, se gândi să se întoarcă spre ocean. Dar nu voia să dea dovadă de lașitate. Trebuia să se confrunte cu acest bătbat, o dată pentru totdeauna. Se pregăti, cu grijă, să acosteze. Rachel se strădui să nu-l privească atâta timp cât efectua manevrele de amarare, dar în zadar. El era îmbrăcat în blugi și o cămașă ecosez, desfăcută la gât. Părul îi cădea pe frunte. Îi aruncă priviri pe furiș și trebui să admită că îl iubea cum nu iubise niciodată vreun bărbat.

– Cum ai reușit să ajungi înaintea noastră? strigă Lia, bucuroasă să-l vede.

– Am venit cu hidroavionul, îi explică el, laconic.

Ochii lui, de obsidian, nu se dezlipeau de Rachel.

– Și furtuna? continuă Lia, care nu-și dădu seama de încordarea dintre cei doi.

– Am ocolit-o! spuse el, vizibil iritat.

Se aplecă și luă frânghiile legate de iaht. Rachel observă cu ușurare că Jeeter se apropia de ei. Taylor nu putea să spună nimic de față cu un martor.

– Coboară, Lia, ordonă Taylor. Jeeter o să se ocupe de tine, în timp ce noi o să plecăm.

Rachel, care mai era încă la cârmă, se crispă.

– Ce vrei să faci, până la urmă? îi aruncă ea.

Nu mai avea nici o altă posibilitate: trebuia să lupte din nou. Era încă prea tulburată, ca să ia o hotărâre. Trebuia să se gândească în singurătate. Taylor sări pe punte cu o agilitate de felină.

– O să facem o plimbare pe mare, declară el, sigur pe sine.

– De acolo vin, mulțumesc.

Schiță un gest de desprindere, dar el o opri brutal, apucând-o de braț.

– Oh! Stai puțin! călătoria ta e abia la început. Nici măcar n-a început.

Taylor se uită la Lia, care asista la discuția lor cu ochii măriți de curiozitate, și-i făcu un semn să plece. Aceasta se execută cu stângăcie, și desfăcu frânghia

care lega vasul de ponton. Pentru a face asta, trebuia s-o părăsească pe Rachel, care încercă să fugă. Iute ca fulgerul, Taylor o prinse de mijloc, înainte ca ea să-și pună în practică ce plănuise. Rachel se trezi prizonieră.

– Este o răpire, se indignă ea încercând să se elibereze.

– Nici pomeneală, îi șopti el la ureche. Nu fac nimic altceva decât să-mi capăt drepturile.

Nu-i dădu drumul decât atunci când iahtul ajunse în larg. Nu mai avea cum să scape, acum. Inima îi bătea nebunește. Voia să-i spună cât îl iubește, cât de mult dorește să fie soția lui. Dar nu găsea cuvintele. Era mai ușor să i se împotrivească. Asta chiar îi devenise o obișnuință.

– N-ai nici un drept asupra mea! articulă ea plecându-și capul pentru a se ascunde în spatele părului.

– Așa deci! zise el și ochii îi străluciră, aprinși de o emoție pe care ea nu știa de unde vine. Ei bine, află că nu este cazul! Dar mai bine spune ce ai de gând să faci?

Nu se punea problema să-l arunce în apă: avea prea multă nevoie de bărbatul acesta, fără de care viața ei n-ar mai fi avut nici un sens. Pericolul era mare, dar se decise să-l înfrunte. Aspiră o gură din aerul sărat al mării, pentru a-și face curaj, își aruncă semeață părul pe spate și-l privi drept în ochi.

– Să te iubesc, murmură ea, abia auzit.

Ochii lui, negri ca smoala, îi susținură privirea o bună bucată de timp.

– Promiți?

Rachel își dădu seama cât de tare reușise să-l rănească. Se simțise respins. Se apropie de el și întinse brațele. Imediat o strânse la piept, atât de tare încât crezu că se sufocă.

– Rachel, iubirea mea, strigă el; și vocea lui era ca o mângâiere. Când Valima mi-a spus că ai plecat... Când am văzut că iahtul nu mai e la locul lui...

Emoția îl făcea să nu-și mai găsească cuvintele. Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

– Oh, Taylor, credeam... Își îndepărtă părul de pe ochi. Credeam că Valima poartă în pântece copilul tău și nu mai puteam să suport acest gând.

– Copilul meu? Singura femeie care va purta vreodată un copil al meu este în brațele mele, chiar în clipa asta

Îi surâse printre lacrimi.

– Crezi cu adevărat? Dacă m-ai iubi...

Ea nu era sigură, pentru că nu i-o spusese încă niciodată.

– Dacă te iubesc? Sunt ani de zile de când te iubesc. N-ai înțeles?

– Ani? Cum așa? Ce vrei să spui?

Taylor se așeză lângă ea și, ținând în continuare cârma, o strânse lângă el, ca și când s-ar fi temut să n-o ia vântul.

– La sosirea lui, Karl avea o fotografie de a ta. O ținea la vedere. Știai?

– Da, mi-a spus. Mi-a povestit că ai remarcat-o și că l-ai întrebat despre mine.

– Am inventat tot felul de pretexte ca să mă uit la ea, cât mai des. Am vrut chiar să i-o fur...

– De ce? Ce era atât de fascinant în fotografia aia?

El își ridică privirea și părul îi căpătă reflexe albăstrii.

– Fotografia aia arăta tot focul și toată feminitatea din personalitatea ta. Am simțit-o imediat... surâse el încurcat. Plecând de aici, am început să-mi închipui femeia ideală. Vezi, nici nu mă cunoșteai și m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine.

– Vrei să mă faci să cred că te-ai îndrăgostit de o imagine? se amuză ea.

– Mi-am spus de multe ori că sunt nebun, că nu exiști cu adevărat. Și într-o bună zi, te-am văzut la Jeeter. Te-am recunoscut. Și erai mai perfectă decât în visele mele, spuse el strângând-o lângă el. Fiecare zi te face mai frumoasă în ochii mei.

Sărutul lor exprima toată dragostea pe care voiau să și-o mărturisească.

– Dar de ce nu mi-ai spus nimic? întrebă Rachel, punându-și capul pe umărul lui.

– Ce puteam să-ți spun... atâta vreme cât veniseși cu intenția fermă să te măriți cu Karl.

– Cum poți să crezi așa ceva?

– Ridicol, pur și simplu.

Acum Rachel își dădea seama de situație. Dacă nu ar fi venit după Karl, n-ar fi întâlnit niciodată adevărata dragoste.

– Acum, înțelegi, cred, de ce m-am purtat așa. Riscam să pierd conducerea societății. Toți cei în care avusesem încredere se întorseseră împotriva mea... Îl consideram ultimul meu prieten, salvatorul meu.

– Desigur... El tăcu o clipă. Dar ce se va întâmpla mai departe? Când o să ne căsătorim, o să ai toată puterea și toată libertatea. Ce vei face cu ele?

Ea surâse, văzându-l cum consideră căsătoria lor un fapt împlinit. Trebuia totuși să clarifice o chestiune arzătoare. Dar Texasul era atât de departe de preocupările ei imediate!

– Nu te-ar tenta să mă ajuți să conduc compania petrolieră?

– Nu! izbucni el în râs. Spre deosebire de tatăl tău, eu am o încredere absolută în capacitatea ta managerială. N-are rost să mă amestec.

Rachel se înseninã și se cuibări la pieptul lui.

– Nu sunt sigură dacă mai vreau. Soarele strălucea în ochii lui Taylor, în timp ce-l privea. Dar tu ai multe întreprinderi în străinătate. Sunt date în locație...

El o aprobă.

– Ai putea să mă sfătuiești. Eu și vărul meu vom încerca să punem pe picioare o afacere asemănătoare... Mike ar putea deveni manager. Ce mi-o fi venit să-l amestec pe Karl în afacerile mele? se miră ea, mângâindu-i cu degetele conturul energic al bărbiei.

– E un tip boem, precizâ Tylor, dar îl cred perfect împăcat cu soarta. Ați fi făcut un cuplu grozav de nepotrivit, tu și cu el. Tot ce îți plănuiseși era irealizabil, mai ales după ce s-a încurcat cu Valima... adăugă el, serios dintr-o dată. Ești convinsă acum că el este tatăl copilului.

– Lia m-a făcut să înțeleg până la urmă, suspină ea.

– De aceea m-am hotărât să grăbesc lucrurile și să i te smulg.

– Aha, am înțeles! Voiai să mă cucerești, așa că ai aranjat masa aia ca să mă ții prizonieră la tine și apoi să mă seduci?

– Să te seduc? să te îmblânzesc: cuvântul mi se pare mai potrivit. Mi-a fost frică, în noaptea aia de ghearele tale teribil de ascuțite.

– Crezi că mi le-am tăiat? Zâmbi ea, zgâriindu-i pieptul, prin cămașă. Crezi că nu sunt gata să te sfâșii?

– Nu știu.

Erau în largul oceanului și Taylor opri motorul. Se apropie de ea și își puse mâinile pe umerii ei rotunzi, apoi le făcu să alunece pe sânii ei, cuprinzându-i în palmă.

– Dar ar trebui să verificăm.

Îi acoperi obrazul cu sărutări în timp ce-i desfăcea nasturii de la bluză. Ea îl lăsă fără să se împotrivească. Gura ei începu s-o caute pe a lui Taylor. Buzele li se întâlniră, se mângâiară și apoi se prinseră într-un sărut sălbatic.

Rachel îi scoase cămașa și-l înlănțui cu brațele pe Taylor, înfingându-i unghiile în carne. Își lipi sânii de pieptul lui puternic scoțând un geamăt.

– Să nu mă părăsești Rachel. Niciodată.

– Nu. Îți promit, murmură ea, cuprinsă de o fericire imensă. Dar tu știi bine că rechinii nu lasă niciodată să le scape prada.

Taylor o prinse de mijloc trăgând-o spre el și coborâră amândoi în cabină. O întinse pe bancheta îngustă și se aplecă peste ea cu obrazul îngropat în părul ei de aur, care-i cădea pe umeri și se revărsa pe cuvertura verde, ca un val de mare.

– Este atâta frumusețe aici, spuse el visător, explorând corpul încântător al femeii, care i se oferea, cu ochii încețoșați de patimă. Scoicile pe care le-am adunat, plumeria, papagalul, cascada, urmă el. Dar frumusețea ta este incomparabilă. Rachel, iubirea mea.

Ea realiză, fericită, cât de mult o dorea. Amândoi își întețiră mângâierile până când pasiunea lor deveni dezlănțuită, de nesuportat.

Se abandonă cu totul, și pulsul său, ca un fluture captiv, palpită în scobitura gâtului.

Taylor o atinse ușor, sigur că trezește în ea un foc care o va mistui, într-un uragan care-l va face să înțeleagă că avea nevoie de el cum nu avusese niciodată nevoie de nimeni.

Cu o dragoste infinită, Taylor o conduse pe femeia care acum îi aparținea, prin toate tainele plăcerii și când valul fericirii se revărsă asupra corpurilor lor dezlănțuite, un strigăt țâșni din pieptul amândurora, sfâșiind liniștea oceanului, care-i legăna.

– Spune-mi că mă iubești, îi ceru Taylor imperios.

– Hmm!

Rachel nu voia să deschidă ochii. Îi plăcea să-l simtă lipit de ea, ca o arsură.

– Spune-mi că mă iubești!

Îl văzu aplecat deasupra ei, cu părul căzut pe frunte, ascunzându-i privirea.

– Te iubesc, rosti ea încet.

– Nu, mică vrăjitoare! Spune-o mai tare. Vreau să aud cât de mândră ești că mă iubești. Vreau s-o aud pentru a-mi aminti întotdeauna și să nu uit niciodată.

– Te iubesc! Oh, te iubesc...

Buzele lui puseră stăpânire pe cele ale lui Rachel și pasiunea îi cuprinse din nou. Taylor se lipi drăgăstos de tânăra femeie. Și ea veni din nou fericită, în întâmpinarea lui.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.